

MYŠLENKA NA NEDĚLI

Na druhý den po nasycení pěti tisíc mužů kromě žen a dětí marně hledal zástup Ježíše. Přeplovli se tedy lodmi na druhý břeh jezera do Kafarna, jak se dočítáme v evange-liu sv. Jana. Když Pán Ježíš spatřil zástup, domlouval jim: „Hledáte mě ne proto, že jste viděli znamení, ale že jste se dosyta najedli z těch chle-bů. Neusilujte o pokrm, který pomijí, ale o pokrm, který zůstává k životu věčnému, který vám dá Syn člověka, neboť toho potvrdil Otec, Bůh.“

Je kupodivu, že to, co následuje po těchto jeho slovech, čteme pouze u sv. Jana, přestože se jedná o jedno z největších tajemství. Je to snad proto, že tato slova Ježíšova měl na-psat pouze „miláček Páně“, jemuž se dostalo také zjevení budoucího osu-du církve? Nebo proto, že jej prosili maloasijští křesťané, kde Jan půso-bil, aby zaznamenal také ty řeči ze života Páně, které první tři evange-listé pominuli mlčením? Pravděpo-dobně první i druhé.

Uvažujme tedy radostně nad pokračováním tohoto dialogu: Zástup nechápe, co Ježíš myslí pokrmem pro život věčný a vyptává se na to. Připomínají Pánu Ježíši, že praotco-vé dostávali na poušti na Mojžíšovu přímiluvu také nebeský pokrm - ma-nu. Ježíš je vyvádí z omylu, že se tu nejednalo o chléb nebeský, nýbrž pouze pozemský, pomíjející. Pravý chléb z nebe pro život věčný že dává nebeský Otec skrze něj. Lidé si tedy na něm vyprošují, aby je stále sytil tímto chlebem. A tehdy je zasáhnou slova Ježíšova jako blesk: „Já sám jsem chléb života, po němž nikdo nebude hladovět a uvěří-li, ani žíz-nit.“

Po těchto slovech nastal v davu zmatek, bylo to nad jejich chápání. Jedni uvěřili, druzí reptali, a byli mezi nimi i někteří z jeho mnoha učedníků. Jeho dvanáct však uvěřilo a Pán jim

doporučil si toho také vážit: „Blahoslavené oči, které vidí, co vy vidíte. Říkám vám, že mnozí proroci a králové chtěli vidět, co vy vidíte, ale neviděli, a slyšet, co vy slyšíte, ale neslyšeli“ (Lk 10,23-24). Museli si ale ještě nějaký čas po-čkat, než Pán ustanovil svátost eucharistie - onen pravý chléb nebes-ký. Stalo se tak až při Večeři před jeho smrtí, kdy naposled obcova-l s učedníky, aby jim zanechal sebe v podobě svátostné, když je měl o- pustit tělesně. Chtěl tím zdůraznit vznešenost tohoto tajemství a vtisk-nout je jako poslední do jejich srdcí a paměti. Tato svátost Těla a krve Páně ve způsobě chleba a vína byla však určena nejen pro ně, nýbrž pro celou křesťanskou církev, již byl Kristus Pán zakladatelem a jeho učedníci pokračovateli. Tělo Kristovo je v ní mystickým chlebem

sestou-pivším z nebe, viditelným pouze du-chovním zrakem, a samostatně nebo spolu s jeho krví působí ke spáse duše i prospěchu těla. Jedině však vírou lze pochopit, že v této svátosti je právě Kristovo tělo a krev, neboť Kristus je Pravda, takže nelhal, když prohlásil: „Toto je mé tělo a toto je má krev, která se prolévá za mno-hé“ (Mk 14,22-24).

Pane Ježíši, kdykoliv přijmeme tvé svaté tělo a tvou svatou krev, dej, ať jsme naplněni veškerým ne-beským požehnáním a milostí, a tr-vale ať v nás působí!

-sa-

PROMLUVA SV. OTCE PŘI GENERÁLNÍ AUDIENCI

1. Všichni Kristovi následovníci mohou a mají být aktivními členy církve v důsledku křtu a biřmování a manželé díky svátosti manželství. Dnes chci zdůraznit některé body, týkající se činnosti ženy, která je povolána k velmi důstojné a důležité spolupráci na poslání církve.

Jako všichni věřící, má i žena účast na Kristově kněžském, prorockém a královském úřadu, vyjadřuje však jejich zvláštní rysy vhodné a odpovídající ženské osobnosti; právě proto dostává též charismatické dary, které jí otevírají konkrétní cesty k jejímu poslání.

2. Nemohu zde opakovat, co jsem již napsal v apoštolském listu „Mulieris dignitatem“ a v apoštolské exhortaci „Christifideles laici“ o důstojnosti ženy, jakož i o antropologickém a teologickém podkladu jejího žensství. Mluvil jsem tam o účasti ženy na společenském i křesťanském životě, jakož i na poslání církve ve vztahu k rodině, kultuře a různým životním stavům, k rozličným oblastem, v nichž člověk rozvíjí svou činnost a vzhledem k různým zkušenostem, zahrnujícím radost a bolest, zdraví a nemoc, úspěch a neúspěch, jež jsou obsaženy v životě všech lidí.

Podle zásady vyslovené synodem z r. 1987 a tlumočené dokumentem „Christifideles laici“, „ženy se účastní církevního života bez jakékoliv diskriminace, i při poradách a rozhodování“. Z toho plyne pro ženy možnost působit v různých diecézních a farních (místních) radách. Podle synodálního návrhu „ženy se mají účastnit i přípravy pastoračních dokumentů a misionářských akcí a mají být uznávány za spolupracovnice církve v rodině, různých povoláních a v občanské společnosti. To všechno jsou oblasti, kde působení přepravených žen může být velkým přínosem k moudrosti, umírněnosti, odhodlanosti, obětavosti, spiritualitě a nadšení pro dobro církve a společnosti.

3. Na veškerém tomto církevním úsilí ženy se může a má promítnout světlo evangelního zjevení, podle něhož žena byla povolána k tomu, aby jako představitelka lidského pokolení dala souhlas ke vtělení Božího slova. Tato pravda vyplývá z vyprávění o andělském zvěstování, že anděl odešel od Panny Marie teprve po jejím „staň se“, kterým svolila stát se matkou Mesiáše: „A anděl od ní odešel“. Tím vykonal i své poslání, tj. mohl tlumočit Bohu lidský souhlas, vyjádřený Marií z Nazareta.

Její příklad následovala Alžběta, která o něco později prohlašuje Pannu Marii za blahoslavenou, protože uvěřila. Připomínáme, že i od Marty Ježíš žádal vyznání

víry před Lazarovým vzkříšením. Křesťanská žena se proto cítí obzvláště povolána k vyznávání víry a vydávání svědectví o ní. Církev potřebuje rozhodná, důsledná a věrná svědectví, jež by dokázala slovy i činy jejich věrnou oddanost stále živému Kristu před pochybnostmi a nedůvěrou, tak častou v mnoha vrstvách současné společnosti.

Nelze zapomínat, že podle evangelního líčení v den Ježíšova zmrtvýchvstání prá-vě ženy jako první dosvědčily tuto pravdu, třebaže narazily na pochyby a nedůvěru Kristových učedníků, kteří nechtěli uvěřit, ale nakonec i oni s nimi sdíleli jejich víru. I v oné chvíli se projevila intuitivnější povaha ženské inteligence, působící, že žena je otevřenější vůči zjevené pravdě, schopnější pochopit význam faktů a přijmout evangelní poselství. Minulá staletí podala nesčetné důkazy o této schopnosti a ochotě.

4. Žena má zcela zvláštní nadání k předávání víry, takže sám Ježíš často vyzýval ženy k hlásání evangelia. Takový je např. případ Samaritánky, kterou Ježíš potkává u Jakubovy studny a vybírá ji pro první šíření nové víry v nežidovském území. Evangelista poznamenává, že Samaritánka, když osobně přijala víru v Krista, pospíchá, aby ji sdělila i druhým, a to s nadšením, ale i s upřímností, podporující přijetí víry: „Pojďte se podívat na člověka, který mi řekl všechno, co jsem udělala. Snad je to Mesiáš?“ Samaritánka se tedy omezuje jen na otázku a přitahuje k Ježíšovi své spoluobčany s upřímnou pokorou, jež doprovází její zázračný objev.

V jejím chování lze tedy rozeznat typické vlastnosti ženského apoštolátu i pro naši dobu, tj. pokornou iniciativu, respektování osoby bez nároku vnucovat určité hledisko a výzvu k ověření její vlastní zkušenosti jako cesty k vlastnímu přesvědčení se o pravdivosti víry.

5. Je třeba zdůraznit, že (hlavně) v rodině má žena možnost a zodpovědnost za předávání víry při první výchově dětí. Obzvláště ženě náleží radostný úkol přivést děti k objevení nadpřirozeného světa. Hluboké společenství, spojující matku s dětmi jí umožňuje zaměřovat je účinně ke Kristu.

Přesto však tento ženin úkol předávat víru se nemá rozvíjet jen v rodinném kruhu, nýbrž, jak čteme v exhortaci „Christifideles laici“ „i v nejrůznějších výchovných oblastech a - šířejí řečeno - všude, kde jde o přijímání Božího slova, jeho chápání a sdílení, tj. i ve studiu a teologickém bádání a vyučování“. Tím se poukazuje na úkoly, které má žena i na poli katecheze, která dnes zaujímá širší a různorodější prostor a obory, na které nebylo dříve

v minulosti ani pomyšlení.

6. A dále: žena má chápavé, citlivé a soucitné srdce, což jí dovoluje dodávat lásce jemný a konkrétní ráz. Víme, že v církvi vždy bylo mnoho žen - řeholic, laiček, matek i svobodných - které se věnovaly zmírňování lidského utrpení. Na-psaly obdivuhodné stránky o obětavé službě chudým, nemocným, postiženým a všem, kteří byli a často ještě dnes jsou společností opouštěni či odmítáni. Kolik jmen přichází ze srdce na rty, chceme-li jen letmo poukázat na tyto hrdinské příklady lásky, projevované se zcela ženskou jemností a ohleduplností, jak v rodinách, tak i v ústavech, nemocnicích a vůči osobám trpícím úzkostí, útlakem či vykořisťováním. To vše Bůh vidí a též církev n o s í v srdci jména a příkladné zkušnosti tolika šlechetných představitelk lásky a často je zařazuje i do seznamu světců.

7. Významným polem ženského apoštolátu v církvi je konečně i povznášení liturgie. Ženská účast na obřadech a bohoslužbách je obvykle početnější než mužská a to dokazuje úsilí ve víře, duchovní citlivost, sklon ke zbožnosti a lásku ženy k liturgické modlitbě a k eucharistii.

Můžeme postřehnout, že v této spolupráci ženy s knězem a ostatními věřícími při mši sv. se promítá světlo Mariiny spolupráce s Kristem při vtělení a vykoupení. „Jsem služebnice Páně, staň se mi podle tvého slova.“ Maria je vzorem křesťanské ženy v duchu i činnosti a ve světě se tím šíří tajemství vtěleného Slova a Vyku-pitele.

V církvi Ježíš svěřil pokračování ve svém výkupném díle apoštolům a jejich spolupracovníkům i nástupcům. Mimoto si však přál i spolupráci žen, jak to plyne z toho, že i Marii připojil ke svému dílu. Přesněji řečeno, projevil tento úmysl tím, že zvolil Marii z Magdaly za prvního posla zmrtvýchvstání apoštolům. Tato spolupráce je zřejmě již od počátku hlásání evangelia a opakuje se nesčetněkrát od prvních křesťanských staletí jako výchovná činnost či výuka, jako kulturní apoštolát, sociální činnost, spolupráce ve farnostech, diecézích a různých katolických sdruženích. V každém případě vyza-řuje ze služeb ženy světlo „Služebnice Páně“ a jiných příkladných žen zvěčněných v evangeliu. I když mnoho z nich zůstává neznámých, Kristus na žádnou nezapomíná, jak to řekl Marii v Betánii, která mu vylila na hlavu vonný olej: „Všude na celém světě, kde bude hlásáno evangelium, bude se na její památku vyprávět také o tom, co udělala.

MEDŽUGORJE, 15. 7. 1994

Pochválen buď Ježíš!

Vesnice se připravuje na Festival mladých (začátek srpna), na téma „Rodina“. Ve chvíli, kdy rozhodnutí OSN riskují rozbít rodinnou buňku, je dobré nechat zaznít Mariin hlas, slova života a naděje v člověka, jako Jan Pavel II.

S úsměvem nám Mirjana vypráví rozhovor mezi svou dceruškou Marijí a tříletým chlapcem: „Já, říká hrdě hoch, můj táta koupil krásné auto!“ Načež Marija: „No a já, moje ma-minka vidí svatou Pannu!“ (Jaké raně vyspělé vnímání hodnot!)

V červnu jeden z mých bratrů s celou rodinou jel po dálnici a modlil se růženec s kazetou, udělanou zde, na níž po každém desátku následuje jedno poselství P. Marie. Praskla jim jedna pneumatika, auto se otočilo, narazilo na zábradlí a skončilo střechou dolů. Všechno se zastavilo v znepokojujícím tichu.. kromě kazety, která pokračuje, nevyrušitelná: „4. bolestné tajemství... Raduj se Maria, Milosti-plná...“ Všichni jsou v pořádku a vylezou oknem, jen Yves zůstává přiskřípnut, nohy ve vzduchu. Hrozí oheň, protože vytéká benzín. Hlas kazety ho ujišťuje: „Moje drahé děti, nebojte se. Satan proti vám nemůže nic, buďte v pokoji!“ - Veliký pokoj zaplaví Yvesovo srdce; Maria je s ním, on pokračuje ve svém růženci. Jeden hasič chce zastavit kazetu, ale on vykřikne: „Ne!“ Hlas pokračuje: „1. slavné tajemství, Vzkříšení.. Dra-hé děti, buďte nadšeni Vzkříšením.“ Yves vyrozumí, že bude zachráněn na konci slavných tajemství; a když se přiblíží

kněz, aby nabídl své služ-by, odpovídá: „Jde to, děkuji, dokon-čuji svůj růženec.“ Skutečně, během závěrečného chorv. zpěvu se hasičům podaří ho vytáhnout, má zlo-mená jen 4 žebra, Vůz je na kousky, ale Yvesovo srdce už nebude totéž: „Ano, jsem unesen Vzkříšením, můj život teprve začíná, bude trvat celou věčnost.“

Vicka to stále opakuje: „Satan chce zničit vaše rodiny. Zbraň proti němu, to je růženec v rodině, neboť takto spojení modlitbou, satan proti vám nic nezmuže.“

Minulé pondělí Gospa se zjevila na hoře a opět se modlila za obrá-cení hříšníků. Byla tam 14letá ne-věřící dívka. Přišla do Medžugorje jen proto, aby pomohla své hendí-kepované babičce. Když se P. Maria v 10 hod. zjevuje Ivanovi, děvče ne-věří svým očím: velmi krásná žena stojí vedle modrého kříže, sklání ob-ličeť ke klečící skupině a její úsměv je zářivý. Dívka si říká, že je to mož-ná P. Maria. Je to vzrušující obje-vené jiného světa. Zašeptá: „Já Ji vi-dím!“ Pak se výměna pohledů bru-tálně přerušuje, protože dívka spad-la ze svého vratkého kamene, a ba-bička s ní.

Když s ní potom mluvím, konsta-tuji, že je to typická dívka naší bez-božecké společnosti: Bůh? Neznám. Modlitba? Neznám. Smysl života? Neznám.

Ale její malé srdce, hladovějící po lásce a životě, je nyní úplně vzru-šeno a uchváčeno. A naivně se mě ptá: „Proč jsem Ji viděla já, když jsem tomu nevěřila, a ne někdo z vás, když jste se všichni přišli modlit?“

Odpověď je průzračná: „Právě proto, že jsi Ji neznala, ukázala se Tobě. Ona Tě už dlouho hledá. Ona Tě nekonečně

miluje a chtěla Ti to ukázat. Ukázat Ti, že jsi pro Ni důle-žitá a že už nejsi sama. Ona bude stále s Tebou...“

Těsně před Festivalem je tato mi-lost pro nás znamením: P. Maria, která tolik pláče nad tísni mladých, je připravena ke všemu, aby jim zje-vila Ježíšovu lásku a svou lásku a aby je uzdravila z prázdnoty. Před takovou něžností nemůžeme než padnout na kolena a modlit se za ty oběti úrazů lásky („accidentés de l'amour“), jakými jsou málem všich-ni mladí na Západě.

Sr Emanuela

Opakujeme výzvu z č. 13:

Někteří odběratelé zaplatili přes spo-rožirový účet podíl EF 1000,- Kč na náš účet 31349-811. Jelikož spoři-telny nám odmítly podat přesnou adresu odesílatelů dle §38 zák. č. 21/92 Sb. o bankách, nemůžeme nijak zjistit tyto adresy a poslat po-tvrzení. Pokud jste tedy ještě do dnešního dne neobdržel(a) potvrzení o příjmu této částky, napište nám, prosíme, Vaši adresu, den platby, částku a účet. Děkujeme.

účtárna MCM s.r.o.

MARIIN RECEPT JAK SE STÁT VELKÝM (Mt 12,46-50)

Nedávno byla v televizi vtipná re-klama. Malý chlapeček ukazoval na krabici s jakousi dětskou stravou a volal: „Táááhle budu veliký, když budu jíst toto...“

Ta firma měla dobrý reklamní nápad, protože velikým se chce stát každý. Vy, chlapci a děvčata, při tom myslíte na velké tělo, ale my do-spělí také chceme být velicí: Chceme mít velké úspěchy, chceme být velcí odborníci, každý chceme něco veli-kého.

Je to tak v pořádku. Touhu po velikosti do nás vložil sám Stvořitel. Jenže bez pomoci Stvořitele by se to nikomu nepodařilo. Bůh nám chce každému pomáhat, abychom se stali tak velicí, jak by se to nám samot-ným nikdy nepodařilo.

Jak je to s lidmi, kteří si nechají od Boha pomoci, to můžeme vidět na Marii. Říká se o ní, že je to nej-větší žena lidských dějin, a jistě prá-vem.

A přece to byla napřed docela

obyčejná venkovská dívka, jakých byly tisíce. Žila stejný život, jaký žily tisíce dívek v té zemi. Počítala, že se vdá jako jiná děvčata, měla už i že-nicha.

Ale pak jí Bůh nabídl velikost. Pozval ji, aby pomáhala, aby spo-lupracovala na Božím plánu jak po-moci lidem, jak je zachránit, jak je spasit. A Maria souhlasila, a nejen to: nikdy svůj souhlas nezrušila, ať se jí vedlo jakkoliv, ať to bylo jak-koliv těžké.

A Bůh z té malé dívky udělal veli-kou ženu, matku Vykupitele, matku celé církve.

Bůh drží při malých a chce je všechny udělat velkými - každého z nás.

Před lidskými dějinami třeba nejsme a nikdy nebudeme velicí. Ne-budou se o nás učit v dějepise, nebudou o nás články v čítankách. Ale Bůh vidí věci jinak: Pro něho jsi stejně důležitý, stejně nepostrada-telný jako Karel IV., jako císař Ten-aten Veliký. Bůh stojí o

nás všech-ny. Bůh nás všechny potřebuje.

Z každého z nás chce udělat veli-kého světce, velikou osobnost, kaž-dému z nás chce darovat nádherný, veliký život.

Bůh drží s malými lidmi. Ovšem s těmi, kteří se od něho dají vést, kteří si dají říct. Ty udělá pak veli-kými: Tak to učinil s Pannou Marií. Pojďme tedy společně prosit Boha, abychom si všichni na konci života mohli říct: Můj život byl veliký.

Bůh mě bral vážně - já Boha též.

Bůh se mnou počítal - já s Ním též.

Bůh učinil z mého života veliký život pro celou věčnost.

Mons. Ladislav Simajchl

**BOHAMILOVAT
NADEVŠE**

Když staviš člověka mezi Krista a sebe, zdá se ti Kristus zatemněn a pohlcen. Když staviš Krista mezi člověka a sebe, zdá se ti člověk podobný Bohu. Dobro se koná pro Boha, ne pro člověka: z lásky k Bohu, ne z lásky k člověku. Tak se stáváš anténou, která to Božské přenáší do toho lidského.

Igino Giordani

ODPUSTKOVÁ MODLITBA

*Duše Kristova, posvět mě.
Tělo Kristovo, zachraň mě.
Krví Kristova, napoj mě.
Vodo z boku Kristova, obmyj mě.
Umučení Kristovo, posilni mě.
Dobrý Ježíši, vyslyš mě!
Ve svých ranách ukryj mě.*

*Nedej, abych se odloučil od tebe.
Před zlým nepřítelem zastaň mě.
V hodině smrti zavolej mě.
K tobě přijít přikaz mě.
S tvými svatými ať chválím tě.
Po všechny věky věků. Amen.*

POZNEJ SVOJI VÍRU!

* O čem nás poučuje druhé přikázání Boží?

Z pýchy nebo lehkovážnosti nesmíme urážet Boží majestát a znevažovat co je svaté.

* Kdo se dopouští urážky Božího majestátu?

Boží majestát uráží:

Kdo lehkovážně nebo posměšně užívá Božího jména.

Kdo kleje.

Kdo se rouhá.

Kdo křivě přísahá.

Kdo nedodrží Bohu dané sliby.

* Co ještě přikazuje druhé přikázání Boží?

Druhé přikázání nás poučuje, že se dopouští urážky Boží ten, kdo znevažuje Boží světce nebo Bohu zasvěcené věci.

* Kdo také hřeší proti druhému přikázání?

Proti druhému přikázání také hřeší:

Kdo pohrdá nebo zesměšňuje světce, zvláště Pannu Marii, kdo zesměšňuje nebo ničí Bohu zasvěcená místa, kostely, kaple hřbitovy. Kdo pohrdá, zesměšňuje a ničí posvátné věci, kříže, sochy, obrazy.

P. Gabriel OP

LITURGICKÁ ČTENÍ V TÝDNU

Neděle 31. červenec - 1. čt.: Ex 16,2-4.12-15
18. neděle v mezidobí Ž 78(77), 3+4bc.23-24.25+54 odp.: 24b
2. čt.: Ef 4,17.20-24; Ev.: Jan 6,24-35

Pondělí 1. srpen - 1. čt.: Jer 28,1-17
pam. Ž 118,29.43.79.80.95.102 odp.: 68b
sv. Alfonse z Liguori Ev.: Mt 14,13-21

Úterý 2. srpen - 1. čt.: Jer 30,1-2.12-15.18-22
nez. pam. Ž 101,16-18.19-21.29+22-23 odp.: 17
sv. Eusebia z Vercelli Ev.: Mt 14,22-36

Středa 3. srpen - 1. čt.: Jer 31,1-7
ferie Ž Jer 31,10.11-12ab.13 odp.: 10d
Ev.: Mt 15,21-28

Čtvrtek 4. srpen - 1. čt.: Jer 31,31-34
pam. Ž 50,12-13.14-15.18-19 odp.: 12a
sv. Jana Vianneye Ev.: Mt 16,13-23

Pátek 5. srpen - 1. čt.: Nah 1,15;2,2;3,1-3.6-7
nez. pam. Posvěcení Ž Dt 32,35cd-36ab.39abcd.41 odp.: 39c
řím. baziliky Panny Marie Ev.: Mt 16,24-28

Sobota 6. srpen - 1. čt.: Dan 7,9-10.13-14 nebo 2 Petr 1,16-19
svátek Ž 97(96),1-2.5-6.9 odp.: 1a.9a
Proměnění Páně Ev.: Mk 9,2-10

BREVIÁŘ PRO LAIKY

Uvedení do první modlitby dne	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	31.7.	1.8.	2.8.	3.8.	4.8.	5.8.	6.8.
Antifona	919	1734	949	964	1722	996	1452
Žalm	784	783	783	784	783	784	786

Ranní chvály

Hymnus	920	1734	949	964	1723	997	1452
Antifony	920	935	950	965	981	998	1453
Žalmy	921	936	950	965	981	998	813
Kr. čtení a zpěv	923	1735	953	969	1724	1001	1454
Antifona k Zach. kantiku	708	1735	953	969	1724	1448	1454
Prosby	924	1724	953	969	1724	1002	1454
Záv. modlitba	708	1446	1447	970	1448	1448	1455

Modlitba během dne:

Hymnus	925	940	954	970	986	1003	1455
Antifony	925	940	955	971	987	1004	1456
Žalmy	926	940	955	971	987	1004	1019
Krátké čtení	927	943	957	973	989	1006	1456
Záv. modlitba	708	943	957	973	990	1006	1455

Nešpory:

SO

Hymnus	915	929	1736	959	975	1727	1008	1457
Antifony	916	929	945	960	976	992	1009	1457
Žalmy	916	930	945	960	976	992	1009	1457
Kr. čtení a zpěv	918	933	1737	962	979	1730	1011	1459
Ant. ke kant. P.M.	708	709	1737	962	979	1731	1448	1459
Prosby	918	933	1731	963	979	1731	1011	1459
Záv. modlitba	708	708	1446	1447	980	1448	1448	1455

Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238
-----------	------	------	------	------	------	------	------	------

SAINT-EXUPÉRY A JEHO POSLEDNÍ LET

„Uspokojit může pouze cesta k Bohu.“ mnohokrát zdůraznil francouzský letec, spisovatel a filozof Antoine de Saint-Exupéry, jehož 50. výročí jeho předčasné-ho skonu si připomínáme dne 31. července. Jeho myšlení do-stávalo v posledních letech živo-ta stále víc náboženský charakter. Zvlášt' jasně se to jeví ve vyznání víry, jímž končí novelu *Válečný pilot*.

Saint-Exupéry se narodil v roce 1900 v Lyonu. Po otci pochází jeho rod ze staré limousánské šlechty v kantonu Corrère. V pěti letech začal navštěvovat přípravku církevní školy a pak studoval na jezuitských školách. Po absolvování námořní akademie, která ho nijak nenadchla, sloužil jako voják u letectva, kde propukla jeho vášně pro létání. Jako pilot byl zaměstnán u více leteckých společností a létal na různých linkách. Exotické prostředí, v němž se ocitali jeho letečtí hrdinové, důvěrně znal, neboť se pohyboval na linkách Toulouse - Dakkar, Casablanca - Timbaktu, Buenos Aires - Ohňová země; pokusil se i o rekordní lety a několikrát havaroval.

Po vypuknutí II. světové války si doslova vynutil vstup do řad válečných pilotů, který mu byl pro jeho věk odírá. Jeho dvacetiletou leteckou dráhu završila tragická smrt, sestřelení německým letadlem v prostoru Korsiky nebo pod Alpami, při návratu z dálkového průzkumného letu (1944).

Život a dílo Saint-Exupéryho jsou výrazně harmonické, obojí určuje psychické založení hluboce citlivého a ušlechtilého člověka. Ve zmechanizované odlidštěné civilizaci prožíval stále určitou úzkost, ale současně osvědčoval pevnou víru v to nejlepší v člověku i lidském společenství.

Myšlenkově hlubokou literární tvorbou oslavoval mravní hodnoty člověka a od první knihy vyvolal živý zájem čtenářů. Po novele *Letec* (1928) napsal romány *Kurýr na jih*, *Noční let*, *Země lidí*, *Válečný pilot*, básnickou pohádku *Malý princ*. Ně-která díla vyšla až po autorově smrti, jako např. nedokončená *Citadela*, *Dopis rukojmímu*, *deníky* a *korespondence*.

Psal většinou po nocích; zapo-mínal na své polámané tělo a v na-prosté soustředěnosti meditoval, modlil se a psal. V jedné kapitole *Citadely* čteme: „*Cenu má pouze ab-solutno, a to pochází z víry, z horou-cnosti a touhy... Budete učit rozjí-mání a modlitbě, neboť jimi se duše stává širší. A lásce. Neboť co může nahradit lásku?*“

Rozjímání o duchovních principech jsou u Saint-Exupéryho vyvažována propočty a definicemi jeho vědy. Jelikož je vyzbrojen znalostmi kvantové fyziky, moderní matematiky a biologie, předložil k patentování 12 návrhů a tam, kde mluví o životě na Zemi, je vědecká teorie v jeho službách.

Saint-Exupéry byl všestranným člověkem - velký spisovatel, vědec a především velký filozof. Vše v něm bylo spojené: matematika, biologie, poezie širokých vesmírných prostor, palubní desky, víra v Boha, láska k Pascalovi a ke všem lidem. V lásce a přátelství, jak on je chápal, vykristalizoval smysl života na této zemi. V románu *Noční let* říká: „*Snažíme se odůvodňovat úctu k člověku. Proč bychom se měli nenávidět uvnitř jednoho tábora? Žádný z nás nemá monopol na čistotu úmyslu. Mohu popírat ve jménu své cesty cestu, kterou si zvolil jiný. Mohu kritizovat jeho rozumové pochody. Ty jsou vratké, ale musím respektovat toho člověka v*

úrovni Ducha, plahočí-li se k stejné hvězdě... má civilizace, dědička Boží, založila úctu k člověku na úctě k jednotlivcům - učinila lidi bratry v člověku.“

Stanislav Zeman

NÁVŠTĚVA PAPEŽE

Vatikán potvrdil plánovanou cestu

Praha, 28. 6. 1994 - Papež Jan Pavel II. vykoná podle úda-jů pražského ordinariátu České republiky v květnu nebo červnu 1995 dvoudenní návštěvu. Vatikán nyní potvrdil plánovanou cestu, prohlásil Daniel Herman, sekretář pražského arcibiskupa Miloslava Vlk, pražským sdělo-vacím prostředkům. Podnětem pro papežskou návštěvu bude svatořečení Jana Sarkandra (1576-1620), který působil na Moravě v době protireformace. V olomouckém Dómě pochovaný Jan Sarkander byl blahoslaven 1860.

Přesná trasa cesty Jana Pavla II. nebyla zveřejněna. Svato-řečení se má konat podle inter-ních informací na letišti v Olo-mouci, protože se počítá s více než sto tisíci poutníky, především z Českých zemí a Polska.

V r. 1997 je očekáván papež v Praze u příležitosti oslav tisíciletí od smrti sv. Vojtěcha.

(Podle Kathpressu)

Cesty Sv. Otce a j

Po své operaci kyčelního krčku 29. dubna chce Sv. Otec v září pokračovat ve svých cestách. Prvním cílem je Apulie - město Lecce proslavené množstvím barokních chrámů - kde jej arcibiskup Ruppí očekává 17. a 18. září.

S napětím se očekává cesta Jana Pavla II. do USA o měsíc později. Má promluvit 20. října na předshromáždění UNO k Mezinárodnímu roku rodiny. Ještě není jisté, zda se uskuteční plánované návštěvy v silně katolických městech Baltimore (Maryland) a Newarku (New Jersey).

V lednu se Jan Pavel II. zúčastní katolického Světového dne mládeže v Manile (Filipíny) a na to chce navázat návštěvu v Austrálii.

Předtím chce papež zaměnit hor-ký Řím na několik týdnů za chladnější letní rezidenci Castelgandolfo a vlastní

dovolenou má strávit od 17. do 28. srpna v údolí Aosta.

Naposled tam byl v létě 1991. Podle starosty Naudina má být ubytován jako dříve v Chalet vedle letního domu salesiánů. V přízemí budou bydlet dvě polské řeholnice, které papeži vaří. Sekretář Msgr Dżiwisz má být v I. poschodí a man-sardový byt s pohledem na Mont Blanc by měl být vyhrazen Sv. Otcí. Kaple je rovněž ve střešní mansardě.

Je plánováno jedině veřejné vystoupení: Bohoslužba pod širým nebem v Santorstu 21. srpna. Přípravné práce, kterým se věnuje Jan Pavel II. denně více hodin, se budou týkat promluvy o situaci rodin před OSN a vlastní návrh encykliky o životě.

V minulých letech věnoval svou dovolenou přípravě své morální en-

cykly, která vyšla v říjnu 1993.

Už jako arcibiskup krakovský podnikal výšlapy s mládeží své die-céze do Vysokých Tater. V létě 1992 se plánované cesty po horách neuskutečnily: Dovolená v Lorenzago v Dolomitách byla věnována zotavení po těžké operaci stěv.

Papež dříve při vysokohorských túrách opakovaně dokazoval svou dobrou tělesnou kondici. Jeho průvodcům často došel dech, když ho doprovázeli s holí v ruce. Zlomenina holenního krčku - i když se dobře zahojila - mu nyní namáhavé horské putování nedovolí. Budeme jej provázet svými modlitbami, aby se v plné fyzické síle vrátil ke své denní práci Kristova Náměstka.

KDO JSOU MILES JESU?

Bratře, přijel jste zdaleka, abys-te se stal misionářem v naší zemi. Proč jste si vybral mezi tolika ze-měmi světa právě Československo, jak se země dříve nazývala?

Když padla Berlínská zeď a všechny východoevropské země odhodily starý režim a nastoupily na cestu směřující k demokracii, náš generální představený tyto události sledoval v televizi v Chica-gu, kde máme náš hlavní formační domov v USA. Při sledování vývoje těch-to událostí konstatoval: „Tam musíme jít!“ Protože byl sám španělským misio-nářem působícím přes třicet let ve Spo-je-ných státech, nebylo pro něj těžké předvídat všechny dopady, které nastu-pující demokracie s sebou přinese. Věděl, co se ve východní Evropě brzy začne dít. Také si uvědomoval, že tamější lidé se budou muset naučit s nově nabytou svobodou zacházet a ovládat ji. Otec představený věděl, že špatně chá-pání a zneužívání svobody vede zvláště k morální devastaci státu. Přesvědčil se o tom na mnoha místech, například ve své rodné zemi, Španělsku, po Francově smrti v r. 1975.

Brzy poté, počátkem roku 1990, za-čal plánovat založení tří nových středisek Miles Jesu ve východní Evropě. Na jaře devadesátého roku navštívil se svým sekretářem Československo, Polsko a Ukrajinu, tehdy ještě součást SSSR. Cestoval do neznámých zemí s vírou v Boha, že někdo podpoří jeho dílo. Cítil, že ho náš Pán volá pomáhat lidem v Sovětském svazu. Komunistům otci představenému nebyl cizí, jeho účinky pocítil na vlastní kůži během občanské války ve Španělsku, kdy komunisté za-vraždili jeho dědečka. I když dříve ne-mohl přímo pomáhat lidem ujařmeným komunistem, alespoň se směl podílet na obnově postkomunistické společnos-ti. Z milosti Boží jsme mohli zahájit činnost tři komunit ve Lvovské diecézi na Ukrajině, v lublinské diecézi v Polsku a v brněnské diecézi zde v České repu-blice. Vybrali jsme si právě Českou republiku, protože jsme vytušili, že to bude právě ona, která bude ze Západu nejvíce ovlivněna a díky své středo-evropské poloze bude mít v budoucnu vliv na okolní země.

Jak si myslíte, že by mohli ame-ričtí misionáři našim lidem pomoci?

Která země patří dnes k nejliv-nějším? Co se týče obchodu, v New Yorku je největší burza cenných papírů na světě. Ve vědě a technice je NASA modelovým příkladem užívání nejmoder-nějších technologií. V hudbě je rock´ n´roll mezinárodně nejpobulárnější žánr. Kdokoli studuje lékařskou vědu, musí se obvykle naučit alespoň trochu anglicky, mnohdy na základě knih publikovaných v USA. Džiny či „texasky“ jistě patří mezi nejpobulárnější oděvy v dějinách světa. Mohli bychom uvést mnoho dalších pří-kladů. To vše nevzpomínám proto, abych dokázal, že USA je nejlepší zemí na světě a ostatní státy jsou nějak horší. Samozřejmě, že ne, vždyť pře-ce země jsou jako lidé. My všichni máme své přednosti i nedostatky. A tedy i Amerika jich má plno. Pouze se pokouším ilustro-vat vliv, který bezesporu Amerika na svět má. Někteří lidé upadají do extrému, když se domnívají, že vše přicházející z Ameriky je buď vynikající, nebo naopak špatné, bez ohledu na to, o co se zrovna jedná. Lidé v této zemi byli vedeni mít Ameriku v nenávisti, takže jaksi přirozeně upadli do jednoho z právě zmíněných extrémů. Lidé v Americe se potýkají s tím samým, jen zrcadlově obráceným problémem. Lidem se vtoukala do hlavy nenávisť k Východu, cokoliv přicházelo z východní Evropy tedy nemohlo být ani trochu dobré. My jsme zde tedy proto, abychom lidem ukázali, že to vše je ne-smysl, že musíme mít na věci správná měřítka a přemýšlet sami za sebe. Touží-me ukázat lidem, že je to právě křesťan-ství a katolická církev, které by měly být základem takových měřítek.

Jak silná je víra v USA?

Je dost silná. Existuje hodně fa-lešných představ o víře a o Bohu, jak tomu je ostatně všude. Právě jsem četl statistiku v „USA Today“ („USA dnes“ - pozn. překl.), že 90% všech Američanů věří v Boha nebo v nějakou vyšší bytost či sílu. To je hodně lidí. Američané jsou v podstatě nábožensky založeným náro-dem, což se odráží na různých rovinách v americké společnosti. V Americe exis-tují zákony proti pornografii regulující místo a způsob jejího šíření. Z á k o n y o sdělovacích prostředcích určují, co se smí vysílat v rádiu a televizi. Soukromé dary náboženským organizacím bývají vždy vysoké. Kolem 50 milionů z celko-vých 250

mil. obyvatel jsou katolíky. To je další vysoký statistický údaj před-stavující množství lidí pětkrát větší než je počet obyvatel v České republice. Deset procent těch, kteří se hlásí ke katolické církvi, jsou praktikující. Většina z těchto deseti procent je velice zapá-lená a aktivní v šíření víry.

Co znamená Miles Jesu a co tato společnost dělá?

Ano, to je široká otázka. Mnoho věcí vyvstane na mysl, když se řekne Miles Jesu (voják Ježíšův). Jsme laickým řá-dem v Církvi a tento fakt může zname-nat, že vše je v Miles Jesu možné. Spo-lečenství Miles Jesu tvoří rodinu víry zahrnující mnoho povolání. Patří k nám laičtí apoštolové a kněží, žijící v celibátu a též svobodní lidé a manželské páry. Naším společným cílem je stát se sva-tými tím, že si zamilujeme Boha nade vše. Miles Jesu věří, že všechna pravá láska nalézá svůj výraz ve službě milo-vanému. Takže posvěcení a apoštolát každého člověka se musí shodovat s jeho či jejím jedinečným povoláním. Služba církvi je mnohem více než jen práce či činnost v budově kostela. Laický apoštolát je zaměřen na sekularizovaný svět, platí zde příkaz být „solí země“. Výsledkem toho je, že nejsme vázání specifickými formami apoštolátu. Jsme svobodní rozvinout náš apoštolát všude tam, kam nás vede Duch svatý. V naší službě jsme většinou vedeni přizpůsobit se potřebám toho kterého místa, kde se právě nacházíme. Na každém místě zpra-vidla rozvíjíme více činností, například v Nigérii očkujeme děti, dáváme jim na-jíst a rovněž vyučujeme dospělý základ-ním pravdám víry. V Indii klademe důraz na hygienu a dokonce čistíme kanali-zace, abychom přiměli ostatní pomáhat odstraňovat zdraví škodlivé zdroje. V Portoriku vedeme mládež k dodržování mravní čistoty. Na Ukrajině provádíme katechezi a distribuujeme jídlo a oble-čení. Zde v Brně organizujeme duchovní obnovy pro mladé muže zaměřené na rozpoznání povolání. Toto jsou samozřej-mě jen některé věci, jimž se věnujeme. Toto vše je jistě dobré, ale samo o sobě to poskytuje pouze vnější pohled na Miles Jesu. Abychom mohli porozumět podstatě společnosti Miles Jesu, je třeba se na ně dívat z vnitřku.

Společenství Miles Jesu vyžaduje úpl-né sebeodevzdání. Jako laičtí bratři a kněží žijící dohromady v jedné komunitě skládáme obvyklé tři řeholní sliby: chudo-by, čistoty a poslušnosti. Povolání v ko-munitě Miles Jesu

může být shrnuto do dvou slov: „buď svatý!“ Tato slova si každý z členů Miles Jesu bere velmi vážně k srdci. Neexistuje žádná záruka, že ten, kdo vstupuje do komunity, se stane knězem. Může se stát, ale nemusí. To ponecháváme na vůli Boží. Nikdo se nestává členem Miles Jesu z prestižních důvodů, protože náš řád je v rámci církve velmi mladý a malý. Nejsme v Miles Jesu proto, abychom byli kněžími či laiky nebo pro nějaký jiný osobní zisk či uspokojení, ani za účelem vykonávání některého z výše zmíněných specifických apoštolátů. My sami a všichni ti, kteří se k nám připojují, jsme tu jen proto, abychom se stali svatými. Což znamená, že jsme povoláni k dokonalé lásce k Ježíši a jako nutný plod této lásky k nepodmíněné službě Jeho církvi, abychom přiváděli do světa království Otce.

Jaké je vaše charisma?

Společnost Miles Jesu byla založena ve Phoenixu v Arizoně otcem Alfonzem Maria Duranem v roce 1964. Stalo se tak právě na sklonku druhého vatikánského sněmu, kdy v církvi začaly narůstat rozruchy a nedorozumění. Považovali jsme za velice důležité uchovat jednotu v církvi a začali rozšiřovat hlubokou oddanost Kristovu náměstku a učitelskému úřadu jako viditelnému jednotnému bodu uprostřed tak mnoha protichůdných teorií vytvářejících zmatky a rozměňujících učení našeho Pána. Viděli jsme potřeby církve a pokusili se jí pomoci. Toto nej důležitější charisma jsme si udrželi do dnešních dnů. Jediným účelem a cílem společnosti Miles Jesu je být účinným a pružným nástrojem v rukou naší svaté matky Církve. Někteří v celibátu žijící členové skládají ještě čtvrtý slib zvláštní poslušnosti a služby Svatému Otci. Chceme s ním zůstat úzce spojeni. Proto také všichni naši seminaristé studují v Římě na koleji Svatého kříže a častokrát jsou svěceni přímo Svatým Otcem.

Naše ostatní duchovní dary neboli charismata, která jsme přijali během mnoha let zkoušek a získávání zkušeností, se ukázaly a stále ukazují jako velmi důležitá na cestě za naším cílem. Za prvé máme velkou úctu k Ježíši v Nej-světější svátosti oltářní a tuto úctu se snažíme šířit, kamkoliv jdeme. Díky našemu jménu, Miles Jesu, jsme též přijali za vlastní velkou úctu ke svatému jménu Páně. V počátcích naší činnosti jsme se chtěli nazývat Miles Christi (voják Kristův). Chtěli jsme se v Římě zaregistrovat pod tímto jménem, ale zjistili jsme, že to není možné, neboť už jiný řád před námi přijal toto jméno. Utekli jsme se tedy k modlitbě a prosili za jiné jméno. Na-konec jsme se rozhodli pro Miles Jesu. Až později jsme si uvědomili, jak velikým privilegiem a ctí je mít svaté jméno Ježíšovo v našem názvu. „Pochváleno budiž jméno Ježíšovo“ je známé zvolání, které pronášíme vždy tehdy, když slyšíme, jak někdo bere jméno Páně nadarmo.

Také Panna Maria hraje velice důležitou roli v životě každého člena našeho

společenství. Byla to ona, která každého z našich členů vedla zvláštním způsobem k nalezení svého povolání v Miles Jesu. Odevzdáváme se cele a bez zábran Ježíši skrze Neposkvrněné srdce Panny Marie. Ona je královnou našeho života. Ona je důvodem, že jsme vůbec schopni podstoupit cestu za takovým ideálem, který představuje společenství Miles Jesu. Maria nás utěšuje a povzbuzuje, zahřívá naše malá srdce v ohni svého Srdce. Chce, abychom řekli všem o těchto di-vech. Na svátek Zjevení Páně čteme, jak Maria všechny věci uchovávala v srdci. Mariino srdce musí být obrovské, když může uchovávat lásku a Ježíšova tajemství ve svém středu. Každý den se modlíme a prosíme Marii, aby naše srdce učinila tak velkými, jako je to její. Naše plné jméno „Bojující synové a dcery Neposkvrněného srdce naší Panny Marie ve Zjevení Páně“ připomíná každému z nás, abychom zjevovali jiným tajemství jejího srdce, to znamená Ježíše.

Jaké jsou vaše cíle zde v České republice?

Toužíme vytvořit silné společenství mladých mužů plně odevzdaných Bohu skrze zasvěcení se Neposkvrněnému srdci Panny Marie. Toto bude středem veškeré naší činnosti a apoštolátu, které jsou vedeny snahou upevnit mezi laiky a mládeží touhu po svátosti v každodenním životě. Důraz je kladen na povolání v rodině a v zaměstnání jako na hlavní prostředky napomáhající ke svátosti a evangelizaci. Těm, kteří se rozhodnou učinit praktické kroky vedoucí ke svátosti chceme nabídnout pomoc a nutnou formaci. Chceme pomoci místní církvi a probouzet mnoho nových povolání ke kněžství a řešitelnému životu. Říká se, že církev zasáhla krize nedostatku povolání. Krize ovšem nespočívá v nedostatku povolání jako takovém, neboť Bůh neustále povolává ke službě. Krize se projevuje na rovině roz-poznávání povolání. V důsledku toho jsme tu proto, abychom poskytli vedení mládeži, která ještě nenašla své povolání, zařazení. Klademe důraz na povolání ke svátosti, což je naše prvotní povolání. Pouze s tímto cílem na mysli můžeme začít s efektivní evangelizací společnosti, k níž Svatý Otec neustále vybízí již tak dlouho.

Nabízíme duchovní obnovy pro mladé muže zaměřené na rozlišení povolání. Chceme jim pomoci si uvědomit, že ne každého volá Bůh k manželství. Chceme je učít, aby naslouchali Bohu a povzbudit, aby plnili Jeho vůli. Například, před tím, než jsem se před deseti lety stal v Americe členem Miles Jesu, jsem vůbec ne-myslel na zasvěcený život jako povolání pro mě do té doby, než mě někdo po-vzbudil a ukázal, jak rozpoznat, že Bůh mě volá k vyššímu poslání v životě. Tyto obnovy, které trvají vždy tak 3 nebo 4 dny, pořádáme každých pár měsíců. Abychom si usnadnili práci, právě tiskneme knihu pro mladé lidi, která jim pomůže rozpoznat, zdali jsou povolání k zasvěcenému životu či ne.

Dále hledáme nějaký dům, který by sloužil naší komunitě jako formační do-mov a jako evangelizační a exerciční středisko. Hledáme již tři roky, ale dosud jsme neobjevili vhodný objekt. Naše finanční prostředky jsou velice skrovné, vůbec nevíme, zdali budeme schopni si něco koupit. Ovšem v hledání pokračujeme s vírou v našeho Pána, že nám něco dá, když bude chtít.

Naše další činnosti jako navštěvování vězňů a nemocných, vydavatelská činnost, vyučování angličtiny, atd. nám umožňují aktivně působit v přímé evangelizaci, která je též velice důležitá. Jedním z velmi účinných prostředků apoštolátu, který využíváme nikoliv pouze zde, ale též v mezinárodním měřítku, je rozšiřování evangelizačních kartiček na ulicích, na nichž je působivou formou napsána zpráva, či poselství. Tato poselství mohou být různá, obvykle se jedná o citát z Písma, či citát od Svatého Otce, nebo jednoduchou zprávu odpovídající na nějaký problém, případně zprávu snažící se připomenout lidem Boží přítomnost, moudrost a lásku k nám. Toto se ukazuje jako velice účinné v šíření pravd katolické církve, ke kterým se společnost staví hlouše.

Jak velká je společnost Miles Jesu?

Nyní působíme v deseti zemích světa, kde dohromady máme 18 komunit. Působíme v USA, Mexiku, Portoriku, Španělsku, Itálii a Nigérii. To není špatné, když vezmeme v úvahu, že před deseti lety jsme měli v jedné zemi jen dvě komunity. Tak rychlý vzrůst přičítáme Panně Marii. Ona je tou, která nás volá, abychom ji všechno odevzdali a šli hlásat evangelium. Maria dává společnosti Miles Jesu jejího misionářského ducha. Být k dispozici je klíčový pojem ve společnosti Miles Jesu. Panna Maria nám dala nejlepší příklad svou ochotou být k dispozici Božímu volání. My se ji vždy snažíme v tomto následovat ve všem co konáme. Maria nás vedla do všech těch míst, o kterých jsme před deseti lety jen snili.

Bratře, děkujeme za rozhovor a ať Vám Pán žehná!

-re-

INTERRUPCE JAKO POLITICKÝ FENOMÉN

Pod tímto titulem byla vydána již v několika jazycích kniha, jejímž autorem je profesor lovaňské univerzity, člen Papežské akademie společenských věd a konzultor Papežské rady pro rodinu, dr. Michel Schooyans. Chtěli bychom vám v krátkosti přiblížit její hlavní myšlenky.

Kniha je pozoruhodná především svým neobvyklým a novým pohledem na danou problematiku, který se vyhýbá planému moralizování založenému na zastaralé kazuistice toho, co je dovoleno a co je zakázáno, a místo toho zkoumá politické souvislosti legalizace interrupcí.

1. DÍL (DEMOKRACIE ZNETVOŘENÁ TOTALITNÍ MOCÍ)

Zamýšlíme vysvětlit, píše v úvodu autor, do jaké míry se tato problematika dotýká politického společenství jako takového. Je zřejmé, že má-li být principem demokracie právo každé osoby na vyjádření vlastního přesvědčení anebo její účasti na politickém dění uvnitř společnosti, musí mít člověk také právo na vlastní existenci. Takové právo je, samo-zřejmě, nezadatelné a nemůže být proto nikomu žijícímu právně odňato. Ani v tom případě ne, když si dotyčný v danou chvíli své právo třeba neuvědomuje, např. když spí.

Je proto opodstatněné ptát se, proč demokratické parlamenty zba-vují některé lidi práv, které jim ne-udělily. Totiž otázka po důvodu le-galizace svévolného ukončování ži-vota těch lidí, kteří se nacházejí v prenatalním stadiu existence. A proč, konec konců, vůbec nějaký zákon ve věci interrupci přichází na pořad jednání v parlamentu? Vždyť má-li provedení onoho „zákroku“ nějaké normální, přirozené ospra-vedlnění, není třeba žádné zákono-dárné úpravy, podobně jako nemusí parlament přijímat žádný speciální zákon zaručující možnost odebrat se k zubnímu lékaři za účelem vy-tržení sedmičky vpravo nahoře...

Stejně absurdní je, odůvodňuje-li se tento zákon poukazem na při-jetí menšího zla za účelem ochrany života matek, protože moderní „an-děličkářství“ má dnes k dispozici dokonalé technické vybavení, se kterým pracují vysoce vzdělaní od-borníci, kteří svou práci konají pro-fesionálně bez ohledu na to, z d a o tom poslanci parlamentu vědí či nikoliv. Kromě toho by dnes už nikdo ani nevyhledával k provedení tohoto zákroku neoborníky, kteří by svou nedostatečnou kvalifikací mohli způsobit smrt nejen dítěti, ale i matce. A lékařské statistiky také ukazují, že legalizace interrupci např. ve Spojených státech - tedy technologicky nejvyspělejší zemi - nijak nepřispěla ke snížení počtu žen, které v důsledku umělého po-tratu umírají... Deník Le Mond zase - víc jak 20 let po legalizaci - uveřejnil prohlášení francouzských členek tzv. *Společnosti pro péči o matku a dítě*, která se v rozporu se svým ná-zvem celosvětově zabývá propagací potratů - v němž uvádějí, že se to-muto „zákroku“ podrobily i po uply-nutí zákonem

stanovené lhůty, tedy nelegálně. Zákon tedy neřeší ani otázku odstranění - jak se to pate-ticky říká - nelegálních potratů.

Neodbytně se proto vnučuje otázka, proč vlastně byly ony po-tratové zákony vůbec vytvořeny? Zdá se, že proto, aby legalizovaly vý-dělky a tišily výčitky svědomí dotyč-ných „odborníků“, kteří nemohou nevědět, že „anděličkářství“ nebylo považováno za zločin pouze v do-bách „temného“ středověku, ale by-lo a je nepřipustné i lékařskou etikou inspi-race nekřesťanské, jak to výslovně vyjadřuje Hippokratova lékařská přísaha.

Vnitřní rozporuplnost, kterou se vyznačuje soudobé zákonodárství státu vztahující se na prenatalní stadium lidské existence, je tragi-komicky patrná např. ve Spolkové republice Německo, kde existuje jak zákon, který interrupci ospravedl-ňuje, tak také zákon, který zaručuje vyplacení náhrady škody dítěti, na-rodí-li se s takovou vadou, která byla způsobena chybně provedeným lékařským vyšetřením v době před jeho narozením...

Úpadek fungování lidského rozu-mu v soudobých vyspělých politic-kých společenstvích, jak se proje-vuje právě ve vztahu k prenatal-nímu stadiu lidského života, má bezpochyby své vnější i vnitřní, více či méně neznámé příčiny, na které si snad spolu s prof. Schooyansem budeme moci poukázat příště.

Ale v každém případě platí, že:

Největším výdobytkem politic-kých dějin a politického myšlení Zá-padu je rozlišení mezi lidskými prá-vy, která jsou nezadatelná, a mezi pozitivním státním zákonodárstvím, které má za úkol je chránit. Je to rozlišení mezi osobou a občanem, které je vyjádřeno v ústavě a odráží se v občanském a trestním právu. Právě ono je zárukou veřejných a občanských svobod a nejúčinnějším motorem společenského a politic-kého pokroku. Tímto rozlišením jsou utvářeny všechny instituce no-vodobých demokratických států, které v něm nacházejí zásadu podí-lu moci na zákonodárnou a výkon-nou. Zákon, který toto rozlišení po-pírá, tak podkopává rozdíl mezi zá-konodárnou a výkonnou mocí ve prospěch té druhé. Tím jsou pak položeny základy státu jiného typu, který známe pod názvem totalitní. Kdykoliv si totiž zákonodárná moc osobuje rozhodovat o tom, co je a co není lidské právo, co je a co není zločin, činí tak ze své moci zdroj práva, zákonnosti i morálnosti. Oso-ba je tak

převedena do funkce ob-čana, úředníka. A morálním se stá-vá to, co je dovoleno státem.

Nemá-li se tedy demokracie stát nástrojem uplatňování totalitní mo-ci, která zneuznává, relativizuje a znehodnocuje ty nejpodstatnější projevy a vlastnosti lidství, jak se to už děje právě ve vztahu k lidskému životu v jeho nejbezbrannějším sta-diu, musí se stát otázkou zákonné záruky práva na život v oblasti stát-ního zákonodárství ústředním a zá-sadním motivem politických snah každého člověka, kterému ještě není lhostejný vlastní život; musí se stát měřítkem hodnocení politických pro-gramů jednotlivých stran; smě-ro-datným ukazatelem pro posouzení toho, která politická strana či osoba má nebo nemá být volena do vedení státu.

Liberalizace interrupcí, ať čas-tečně nebo úplná, tj. po celých 9 měsíců těhotenství jako je tomu v USA, totiž jednoznačně a objektiv-ně podřívá existující právní a poli-tický řád a vlní demokracii na cestu vedoucí do sebezničení. Za ta-kovýchto okolností je pak občanská neposlušnost nejen plně odůvodně-na, ale dokonce povýšena na úro-veň občanské povinnosti. Má-li totiž demokracie sloužit člověku a ne na-opak, musí se stát znovu služebnicí základního lidského práva. Jen tak přestane být příznakem nového to-talitarismu a stane se znovu bez-pečným prostorem svobody pro vše-chny. Jinak je jen obíleným hro-bem, který už nyní pohlcuje ty lidské bytosti, které se ještě nesta-čily narodit. Tolerance či přehlížení závažnosti tohoto již započatého to-talitního znetvořování lidského spo-lečenství by byla projevem rezignace vzhledem k těm lidským prá-vům, které zatím ještě vlastníme.

Jan Pavel II. řekl loni v Denveru, že **osobní nasazení za právo na život od početí do jeho přirozeného skonu** je prvořadým úkolem nové evangelizace. A nebylo to asi žádné symbolizující rčení ani prázdná frá-ze, když dodal důrazně: „Běda nám, běda vám, jestliže se tohoto boje neujmeme!“

(Pokračování příště)

GNOSE

V jistém okamžiku - během společně tráveného odpoledne - vyvolal náhle Umberto Eco na obra-zovku svého komputera jednu z přednášek pro své studenty na univerzitě v Bologni. Byla to před-náška o „gnózi“, která je zakončena velice užitečným seznamem, shrnu-jícím rozdíly mezi křesťanstvím a gnosticizmem.

To slovo ať neděsí toho, kdo není důvěrněji obeznámen s filozofií, a ať si také nemyslí, že se jedná o pro-blém, který zajímá jen historiky a učence. „Gnose“ znamená „pozná-ní“ a „gnostické“ myšlení není fe-nomén, který patří jen do II. století, ale určité trvalé pokušení lidského ducha. Dnes dokonce zvlášt' aktuál-ní, jak tvrdí Eco, který - právě proto - pociťoval jako nutnost napsat svo-je Foucaultovo kyvadlo, aby v něm demaskoval a zesměšnil návrat gnosticizmu. Ten by totiž měl, podle jedné z navržených definic, být v podstatě „vírou v to, že poznání tajemství (Boha, světa, člověka, dě-jin) je rezervováno jen určité elitě“.

Kdosi řekl - a zdá se, že autor Foucaultova kyvadla je s ním za-jedno - že dějiny Západu jsou ději-nami pokušení gnostickým myšle-ním, které se ke křesťanství staví buď jako oponent anebo jej zamo-ruje zevnitř. Od Šimona kouzelníka, kterého potkávají apoštolové v Sa-mařsku (Sk 8), až k herezím patris-tického období či oněm středově-kým (kataři, albigenští a stovky dal-ších); od jistých pojetí renezančního humanismu až k osvícenství 18. století; od zednářství (především - jak to Eco připouští - od jeho „skot-ského ritu“) až k jistému romantis-mu; od idealismu k fašismu, na-cismu, marx-leninismu, okultismu, esoterismu, ke kultuře drog a post-moderní kultuře tout court: to vše-chno infiltrovala „gnostická choro-ba“, oděná do tisíců forem a strojící úklady evangelní perspektivě.

Podívejme se tedy na onen se-znam, zhotovený Umberto-em Ecem a dosud nezveřejněný, který obíhá pouze mezi jeho žáky. Křesťanský model je zde postaven do protikladu ke gnostickému. Projít tento seznam kontrastů není učená hra ani zby-tečná zvědavost, ale způsob lepšího porozumění tomu, co je to křesťan-ství, a jak mnohotvárné jsou podoby jeho gnostických protivníků, dnes četnější a záluďnější než kdy jindy, protože jsou obratně zastírané ane-bo i neuvědomované. Tedy:

VŠEOBECNÝ POPIS

Křesťanství:

1. - Získává celé národy
2. - Je veřejné
3. - Slibuje pokrok
4. - Je dějinným myšlením
5. - Čas se podílí na vykoupení
6. - Je náboženstvím, ale snáší

laicizaci

Gnosticizmus:

1. - Získává elity
2. - Je utajovaný
3. - Slibuje návrat k počátkům
4. - Je antidějinným myšlením
5. - Čas je omylem stvoření
6. - Může se prezentovat jako laický, ale je bezvýhradně nábožen-ský

BŮH A SVĚT

Křesťanství:

1. - Bůh je jednota a nikoli rozpor
2. - Bůh je odlišný od člověka
3. - Bůh miluje svět
4. - Bůh, ač nepoznatelný, je ur-čitým způsobem rozumem pochopi-telný
5. - Svět je dobrý
6. - Kristus se vtělil, tělo bude vzkříšeno

Gnosticizmus:

1. - Dualismus (dva protiklady)
2. - Jednota Boha a člověka
3. - Bůh nenávidí svět
4. - Bůh je nepoznatelný a ro-zum ho nemůže poznat jinak než mystickým osvícením nebo myto-logicky
5. - Svět je špatný
6. - Tělem je pohrdáno

ZLO

Křesťanství:

1. - Zlo je vedlejším projevem stvoření
2. - Zlo je vedlejší produkt lidské svobody
3. - Je třeba odmítat zlo

Gnosticizmus:

1. - Zlo je součástí Boha a světa
2. - Člověk není odpovědný za zlo
3. - Je třeba zlo poznat a prakti-kovat je, aby bylo potřeno

POZNÁNÍ

Křesťanství:

1. - Dějiny jako vykoupení
2. - Vykoupení nastane v budou-cnosti
3. - Pravda je veřejná
4. - Aut-aut, tertium non datur - buď anebo, třetí možnost je vylou-čena

5. - Teologie je rozumová roz-prava

Gnosticizmus:

1. - Dějiny jako postupný úpadek
2. - Pravda je nevy-slovitelná
3. - Pravda je utajená
4. - Protiklady jsou pravdivé
5. - Teologie je mytologické vy-právení

SPÁSA

Křesťanství:

1. - Vysvobození od hříchu je možné, a to pro každého
2. - Spása nevyžaduje žádné ob-tížné dostupné poznání. Všichni mohou pochopit všechno, co je pro spásu podstatné
3. - Chudí duchem budou spa-seni, také otroci
4. - V teologii se vyslovuje světlo přirozeného rozumu, které je vlastní každému člověku
5. - Misijsní duch Církve
6. - Spása je návrat k Bohu

Gnosticizmus:

1. - Pouze vyvolení jsou od hří-chu vysvobozeni
2. - Pouze někteří mohou do-sáhnout spásy, která je zasvěcením a obtížně dostupným poznáním
3. - Jenom ti nejlepší se zachrá-ní
4. - Spása je tajemství vyhrazené málokomu
5. - Sektářský duch gnosticizmu
6. - Spása je opětovným povstá-ním Boha

Celý ten seznam se vztahuje (jak podotýká Eco) k našemu soudobé-mu smýšlení. Znalý zednář, marx-leninista, esoterista či stoupenec nějaké sekty či orientálních kultů; „mystický“ fašista, čtenář Evola a Guenona, nebo radikál či „angažova-ný intelektuál“, i když zdánlivě neu-trální, ale mnohem spíše elitářský než „demokratický“: u nich u všech se najde alespoň někdo, u koho se projevují příznaky této úporné gnos-tické choroby. Budiž tedy známo, že tu jde o antipody křesťanství, i když zdání často klame. Umberto Eco mi při tomto našem setkání opakoval tvrzení, že opravdový křesťan už vlastně není.

Vittorio Messori

(Z jeho knihy *Přemýšlet o dějinách* vyd. 1992 přel. Milan Glaser)

LÉKAŘSKÝ PRŮZKUM TURINSKÉHO PLÁTNĚ

Turinské plátno bylo již vícekrátě předmětem výzkumu. Nedávno zburcovala veřejnost zpráva o radio-aktivním průzkumu, který prováděla skupina vědců z Oxfordu, kteří v říjnu 1988 prohlásili, že TP pochází ze středověku a nemůže tudíž zobrazovat tvář Vykupitele. Proti to-muto tvrzení se dva roky později postavil W. Bulst v monografii pod titulem: Podvod s Turinským plátnem, zmanipulovaný karbonový test“.

„Časopis pro praktické oční lékařství“ vydávaný v Kaden Verlag v Heidelbergu zveřejnil letos v dubnu článek, jehož autory jsou dva odborní oční lékaři Horst a Gesinne Huismanovi. Shrnuli výsledky šetření, které se týkají pravého oka, které vykazuje na TP určitou zvláštnost. Z obrazu na plátně je patrné, že pravá oční bulva nevykazuje žádný vnitřní tlak. Oko je ochablé svěšeno. Mimoto je zaraženo, díky obdrženému úderu, hluboko do očního důlku. Víčko je vpravo natržené, řasy jsou splepené. Podle Husmanů může mít deformace oka dvojí příčinu: buďto zlomeninu dolního očního oblouku anebo proraženou oční bulvu.

Autoři se pokusili na základě evangelijních zpráv rekonstruovat skutečnou příčinu. Výsledky svého šetření předložili v r. 1993 komisi expertů pro TP v Turině. Základem jsou výzkum otisků, který prováděl v r. 1977 F. L. Filas a tři fotografie, které pořídilo Turinské centrum pro telekomunikace pod vedením prof. Giovanni Tamburelliho a které byly loni zveřejněny. Jedna z fotografií je trojrozměrné zobrazení s neobyčejnou

rozlišovací schopností.

O zranění oka se přímo v evangeliu nikde nehovoří. Je zde ale zpráva, že Ježíš byl bit. Horst a Gesinne Huismanovi se domnívají, že při výslechu před nevyšším knězem jej jeden ze strážců udeřil neobyčejnou silou levou pěstí do krajiny pravého oka. To mohlo mít za následek přeražení dolního očního oblouku. Zranění se projevuje jedna krvácením jednak výtokem vody, oko klesá dovnitř očního důlku, pohyblivost a ostrost vidění jsou silně poškozeny. To jsou symptomy, které je možno pozorovat na TP.

Proražení oční bulvy by mohlo být podle názorů očních odborníků důsledkem bičování. Důtky mohly zasáhnout obličej. Ale také některý trn trnové koruny mohl způsobit probodění oka. Třetí možnou příčinou je podle názorů autorů pád během křížové cesty. Tělo bylo značně zesláblé následkem mučení a ztráty krve a zhroutilo se pod tíhou klády kříže. Tato kláda byla přivázána na bedra odsouzeného. Ten ji musel rukama držet v rovnováze takže neměl žádnou možnost chránit a padl tváří na kamenitou cestu. To mělo za následek krvácení a odřeny a mohlo také dojít za určitých okolností k proražení kosti pod pravým okem.

Tézi, že oko bylo probodeno, pokládají autoři článku za potvrzenou výsledky výzkumu F. L. Filase z r. 1977. Na zvětšenině snímku TP jsou nad očima patrné „dva knoflíky“ nebo „vyčnívající předměty“. Filas je pomocí polarizovaného světla identifikoval jako otisky mincí. Otisk nad pravým okem je možno lépe identifikovat než nad

pravým. Je zde patrná hvězdopraceká hůlka a písmena „UCAI“.

Podle Filase patří tyto hlásky slovu „Tiberioukairos“ tzn. „císaře Tiberia“. Záměna hlásky C a K může být omylem raziče. Další výzkum prokázal, že takové mince byly skutečně v oběhu v r. 29 - 36 p. K., když byl Pontius Pilát v Palestině místodržícím císaře Tibéria. Jako vědecky zcela nesporné pokládají Huismanovi, že na TP v místě pravého oka jsou stopy oxidované Pilátovy mince.

Podle ortodoxního židovského pohřebního rituálu kladly se ze mřelým na oční víčka mince. Že otisk mince na pravém oku je obzvláště zřetelný, pokládají Huismanovi za důsledek, že při týrání bylo proraženo pravé oko. Protože „když bylo mrtvé tělo snato a zahaleno do plátna, byl tekutý oční obsah bezprostředně po smrti v oblasti očního důlku. Tak mince zvlhla očím se-kretem zanechala svůj zřetelný otisk.“

Michael Spetling:

Turinské plátno vydává svědectví

(Z Schweiz. Kath. Zeitung přeložil -Iš-)

SV. OTEC K PRAŽSKÝM JUBILEÍM

Ctihodnému bratru Miloslavu Vlkovi, arcibiskupu pražskému

Ctihodný bratře, pozdrav a apoštolické pozhánání!

Můj předchůdce Klement VI. považoval „nejen za užitečné, nýbrž i za svrchovaně nutné a také vhodné“, aby povýšil bulou „Ex supernae providentia maiestatis“ z 30. dubna 1344 (sr. „Monumenta Vaticana res gestas bohemicas illustrantia“, I, s. 209, č. 363) pražské biskupství na arcibiskupství. Měl tím v úmyslu „povznesení služby Bohu a rozmnožení duchovního prospěchu duší, které by z toho jistě muselo povstát.“ Stalo se tak na přání českého krále Jana Lucemburského i jeho syna Karla; z pravomoci moravského arcibiskupa vyjmul tuto

pražskou církev, zřízenou roku 973, povýšil ji na metropoli a připojil k ní církev olomouckou a litomyšlskou, která měla vzniknout, popřípadě i další diecéze, které by v budoucnu v té oblasti byly vytvořeny.

Byla to událost velmi významná a je vhodné, aby věřící pražské arcidiecéze i diecézí k ní přidružených její stouletá výročí důstojně vzpomenu. Nebylo totiž možné tak učinit před padesáti lety, kdy připadalo 600. výročí. Bylo to uprostřed válečné vřavy, kdy pražský stolec, po smrti svého pastýře Karla kardinála Kašpara, zbožné paměti, osířel a kdy v důsledku nepříznivých okolností nedostal nového pastýře. Právě proto je vhodné nyní oslavit 650. jubileum této velké události.

Bezpochyby uplynulo mnoho času, v němž se pražská arcidiecéze stala matkou nových diecézí, svých dcer:

královéhradecké, litoměřické, českobudějovické a jen nedávno i plzeňské. Pražská církev vždycky žila se svými věřícími, cítila jejich radost a naději, stejně jako i chvíle bolesti. Po překonání nedávných těžkých dob, chce začít s novým životním elánem a chce přispět

i k oživení občanského soužití, potřebného k nápravě ran z minulosti. Účinným podnětem v tomto směru jistě bude i letošní sedmý rok Deseřítelí duchovní obnovy národa, vyhlášený tehdejším arcibiskupem, zesnulým kardinálem Františkem Tomáškem. Tento rok, slavený pod záštitou knížete vaší země svatého Václava, ve všech věřících nutně vzbuzuje pocit zodpovědnosti ve společnosti. Minulost arcidiecéze, jedinečně bohatá po kulturní a náboženské stránce, může být přínosem nejen pro církev, ale i pro

současnou společnost, jejíž smysl služby občanům není možné zúžit na hledisko výlučně hospodářské a časné (sr. Papežský list italským biskupům z 6. ledna 1994, OR 10.-11. ledna 1994, s.5). Vždyť takový přístup by nejen umrtvoval člověka ve svých základních potřebách, ale mohl by zapříčiňovat i sobectví a individualismus na úkor dobra všech lidí. Vždyť křesťané povolání vírou, mají-li být solí země, světlem světa a městem postaveným na hoře, ne-mohou zůstat neteční k nespravedlnostem a prohřeškům, aniž by se stali spoluodpovědnými (sr. List Dio-gnetovi, VII,10).

Tyto výroční oslavy spadají do doby, kdy Evropa usiluje o jednotu; snaží se proto odhalit jednotící prvky, společně vřem svým částem. Praha, nazývaná též „srdcem Evro-py“, a s ní i její arcidiecéze, zaujímají zcela mimořádné místo v tomto pro-cesu sjednocení. Jejich počátky vy-růstaly z kořenů křesťanské t r a d i - ce cyrilometodějské, tedy východní, avšak čerpaly i z latinské tradice západoevropské. Praha se tak stala místem setkání dvou nábožensko-kulturních proudů. Jak v tom nevi-dět i přání její šťastné budoucnosti?

Spolu s arcidiecézí slaví své vý-roči i pražská katedrála, její nejpo-svátnější místo. Král Jan a jeho syn Karel, Čechy zvaný „Otec vlasti“, dne 21. listopadu 1344, spolu s prvním pražským arcibiskupem, blažené paměti Arnoštem z Pardubic, položili k ní základní kámen, a to na místě, kde stával chrám založený

svatým Václavem k počtě ostatků sv. Víta, který se později stal i první kate-drálou. Po šest století se budoval tento nový stánek Boží, než se stav-ba konečně dovršila ze zbožných da-rů věřících a než byl slavnostně po-svěcen 12. května 1929, k tisícile-tému výročí mučednické smrti Vá-clavovy.

Jistě žádné místo na zemi není nehodné úcty svého Stvořitele. Přece jen kamenný chrám je zvláštním způsobem obrazem lidu „shromážděného v jednotě s Otcem, Synem i Duchem svatým“ (sr. Cyprián, De Orat. Dom, 23) a uprostřed pozem-ského města je viditelným zname-ním města nebeského; je místem, kde svatý lid, část tajemného těla Kristova, spojen poutem lásky, se shromažďuje, modlí se, pje Boží chvály, Bohu se klaní a je jím ve svátostech očišťován a posvěcován. Z katedrály proudí Boží milosti a požehnání do celé diecéze, místní církve; z metropolitního chrámu se působení milosti rozlévá i na ostatní přidružené diecéze. V pražské kate-drále jsou uloženy i tělesné schrán-ky a relikvie nebeských ochránců arcidiecéze a České země, svatých Víta, Václava a Vojtěcha. Uchovává se v ní i královská koruna, „věno-vaná“ císařem Karlem „dědici České země“, svatému Václavovi: v dáv-ných dobách ji pražští arcibiskupové vkládali českým vládcům na hlavu. Věže katedrály, vypínající se vysoko nad městem, jako by spojovaly nebe se zemí a tak po věky vyzývaly, zvláště v dobách, kdy oněměl hlas pastýřů, že je lepší utéci se k Hos-

podinu než doufat v člověka, neboť ti, co hledají Boha, nebudou zkráce-ni v žádném oboru (Žl 33,11).

Nechť světci v této katedrále od-počívající slyší i dnes prosby svého lidu, které se nesou k nebeskému trůnu! Nechť svou láskyplnou pří-mluvou chrání všechny obyvatele tak, aby stále žili osvíceni Duchem svatým, přidržovali se pevně lásky, milovali pravdu, toužili po jednotě a tak společně kráčeli vstříc věčnosti (sr. sv. Augustin, Sermo CCLXVII, IV, 4)!

Vám všem, ctihodní bratři v bis-kupském úřadě, v Čechách a na Moravě, kněžím a těm, kteří se ve Vašich diecézích na službu církvi připravují, řeholníkům i řeholnicím a všem, kteří jsou svěřeni do Vaší pastýřské péče, uděluji, jako záruku nebeských milostí, své apoštolské požehnání.

Dáno v Římě u sv. Petra, dne 23. dubna, na svátek sv. Vojtěcha, patrona pražské arcidiecéze, roku 1994, v šestnáctém roce pontifikátu.

KDO CHCE POROZUMĚT CÍRKVI ...

Dr. J. J. Degenhardt, arcibiskup v Paderbornu

Kdo chce pochopit, co je církev, musí pochopit **postavení Krista v cír-kvi**. Je zajímavé, jak málo si křesťané a jednotlivci, když jde o církev, uvědo-mují, že církev je Tělo Kristovo a Ne-věsta Kristova. Církev totiž žije z **pří-tomnosti Ježíše Krista a z darů Du-cha svatého**, kterého zmrtvýchvstalý Kristus stále církvi posílá. Každopádně je Kristus středobodem církve. On je to, kdo slaví liturgii, jeho slovo se zvěs-tuje, on shromažďuje společenství věří-cích. Při mešní oběti se nejzřetelněji projevuje, čím je církev: je to v **Ježíši Kristu sjednocené společenství věří-cích, kteří dále dokonávají skrze ně-ho a s ním jeho dílo pro spásu světa**.

Konečně naše hodnocení církve je určeno tím, jaký postoj máme k Ježíši Kristu. Jeho otázka apoštolům: „*Za koho pokládáte Syna člověka? Či je syn?*“ je i dnes pro nás rozhodující otázkou. Je-li Ježíš Kristus jediným prostředníkem mezi Bohem a lidmi, neboť je Božím Synem uprostřed lidí, pak také obnova světa je dílo Boží v Ježíši Kristu. Jsme povoláni, aby-chom se stali jeho spolupracovníky (srov. 1Kor 3,9), a to zcela svobodně a spontánně.

Současně je církev Kristova **Božím**

tajemstvím ve světě, společenstvím, ve kterém je přítomen živoucí Boží Duch navzdory všem lidským slabos-tem a selháním.

Pokud někdo nevede historicky ne-podloženou polemiku a propagandu, nýbrž dává to, co je v dějinách církve nesporně temné, do souvislosti s te-mnotou, která se šíří všude tam, kde lidé bez Boha a jako nejvyšší instanci staví do popředí svět, tak musí poctivě přiznat, že i v našem století pokaždé, když se bezbožecké síly dostaly do po-předí, pak hrůzy tohoto panství, které chtělo být pouze panstvím lidí, byly da-leko hroznější než všechna selhání kře-šťanů v průběhu dějin. Vzpomeňme jen na hrůzy nacismu a stalinismu.

Současně bychom však neměli v církevních dějinách vidět jen temno-ty, ale také světlo, které přinášeli kře-šťané v každé době světu svou láskou a svou vírou.

Podle slov II. vatikánského koncilu je církev **společenstvím věřících na cestě ke konečnému naplnění dějin spásy**. Církev není cílem cesty lidstva, ona je znamením a nástrojem sjedno-cení Boha s lidmi a také lidí navzájem. Společenství věřících je pospolu na ce-stě, která skončí na konci světa teprve

tehdy, až bude dosaženo cíle, který Bůh určil všemu stvoření, že totiž **Bůh bude všechno a ve všem**.

Přirozeně, v církvi, která takto dospě-je ke svému cíli, nebudou už žádné far-nosti, žádní biskupové, žádná církevní daň a žádné farní rady. Pak bude církev tím, co dnes označujeme obrazně jako **nebeský Jeruzalém**, tedy městem, kam sestupuje Bůh z nebe, městem, v němž Boží vláda došla úplnosti a dokonalosti.

Přijímejme tedy církev jako tajem-ství. Bylo by to velké nedorozumění, kdybychom ji chápali pouze jako spo-lečnost nebo organizaci, která své úko-ly plní spíše špatně než dobře. Skrze církev se uskutečňuje něco, co se ne-může stát v žádném jiném lidském spo-lečenství, neboť v církvi přichází na svět v Kristu působení samotného Boha. Je tedy možno pochopit církev jedi-ně skr-ze víru a lásku. *Překlad -IŠ-*

Pout' k Panně Marii Pomocné, ochránkyni nenarozeného života

PROGRAM POUTI:

**ODČINĚNÍ VIN LIDSTVA ZA ZABÍJENÍ
NENAROZENÝCH DĚTÍ.**

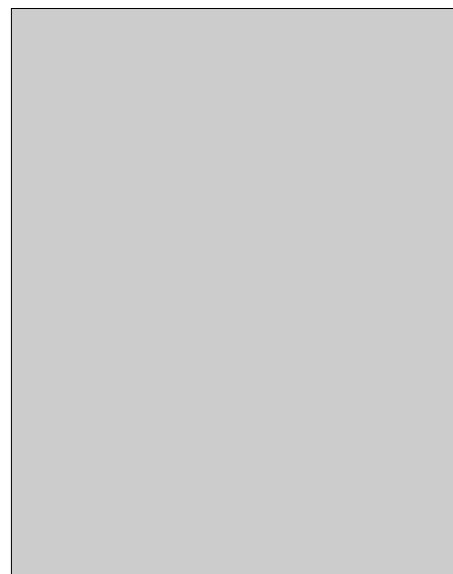
V předvečer, v pátek 19. srpna 1994:

- ve 21 hodin - Noční křížová cesta, sraz u rekreačního střediska Bohema a odtud pěšky asi 4 km k poutnímu kostelu.
- ve 23 hodin - Na místě stavby poutního kostela. Ukončení křížové cesty a společná modlitba kompletáře.

V den pouti, v sobotu 20. srpna 1994:

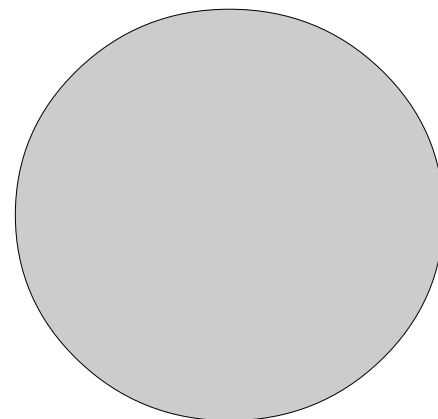
- v 9 hodin - Ve farním chrámu Panny Marie Nanebevzaté ve Zlatých Horách modlitba růžence a úvodní část křížové cesty.
- v 10 hodin - Začátek křížové cesty, po stejné trase jako noční. Koná se za rodiče dětí, které se nesměly narodit.
- ve 12.30 hod. - Na místě stavby poutního chrámu. Modlitby a zpěvy v českém, polském a německém jazyce. Informace o činnosti iniciativ na ochranu nenarozeného života v ČR, informace o průběhu obnovy poutního místa. Zpívání dětí a mládeže. Po celou dobu možnost přijetí svátosti smíření.
- v 15 hodin - Slavná mše svatá za účasti moravského metropolitě, olomouckého arcibiskupa Jana Graubnera. Koná se na místě původního kostela, který byl v roce 1973 vyhozen do povětří (dnes tedy na staveništi kostela nového).

Pro starší a nemocné bude zajištěna kyvadlová autobusová doprava z města od 13 hod. Veškeré další informace na tel. 0645/8395 a 0645/4152.

Misijní týden u Panny Marie v Hoštce 12. - 21 8. 1994

- 12. 8. - pátek - 18.00 hod. - p. Šantin
téma: „Skrze Marii k Ježíši“
- 13. 8. - sobota - 18.00 hod. - P. Kocman
téma: „Maria vyzývá: obraťte se a činite pokání“
- 14. 8. - neděle - 9.30 hod. - P. Plhal
téma: „Kdo jí mé tělo a pije mou krev, živ bude na věky“
- 15. 8. - pondělí - 18.00 hod. - JM Mons P. Milan Bezděk, gen. vik.
téma: „Nanebevzetí = oslava Marie“
- 16. 8. - úterý - 18.00 hod. - JM P. Karel Havelka, kanovník
téma: „Buď vůle Tvá - Mariina oddanost“
- 17. 8. - středa - 18.00 hod. - P. Stříž
téma: „Meč bolesti - Pro mnohé k pádu, jiným k spasení“
- 18. 8. - čtvrtek - 18.00 hod. - P. Jančík
téma: „Kána Galilejská - Maria, naše Přímiluvkyně“
- 19. 8. - pátek - 18.00 hod. - P. Černý
téma: „Kalvárie - Hle Matka Tvá...“
- 20. 8. - sobota - 18.00 hod. - JM Mons. P. Milan Bezděk gen. vikář
téma: „Seslání Utěšitele“
- 21. 8. - neděle - 9.30 hod. - P. Plhal, téma: „Pane, ke komu půjdeme... ?“

Vlakové spojení k večerním bohoslužbám: z Litoměřic do Hoštky v 17.11 hod., z Hoštky zpět v 19.55 hod.
ze Štětí v 17.16 hod, zpět z Hoštky v 19.31 hod.

Autobusové spojení: z Litoměřic v 16.50 hod. do Hoštky, z Hoštky zpět **vlakem!**
ze Štětí v 16.10 hod., zpět z Hoštky **vlakem!**

POSVĚCENÍ VARHAN

V neděli 17. července se konala v malé farnosti Třebeticích holešovského děkanství nedaleko Svatého Hostýna slavnost posvěcení opravených varhan. Světitelem byl olomoucký biskup Mons. Josef Hrdlička. Ve farním kostele sv. Vendelína se shromáždili věřící z farnosti

i blízkeho okolí a přijeli i třebětíckí rodáci. Odpoledne zazněly tóny opravených varhan a dalších nástrojů při duchovním koncertu chrámové hudby a zpěvu, kdy se představila sólistka brněnské Opery a třebětická rodačka paní Bartošová.

Duchovní koncert vyvrcholil ve

společné adoraci a požehnání. Všichni cítili, že umění, které se nepředvádí samo o sobě, vede a směřuje k Bohu, ke společné adoraci, a je silným i pro dnešního člověka oslovujícím duchovním i kulturním zážitkem.

Nový kostel sv. Martina ve Sta-rém Poddvorově, farnost Čejko-vice, posvěti o. biskup Cíkrle dne 31. 7. 1994 v 16.00 hodin.

Mons. František Radkovský, předseda valné hromady ZVON, české katolické nakladatelství a vydavatelství, spol. s r.o., Spálená 8, Praha 1

vypisuje výběrové řízení na funkci ředitele vedené společnosti s r.o.

Požadavky:

- * katolické vyznání
- * vysokoškolské vzdělání
- * praxe v oboru vydavatelském
- * managerské předpoklady

Přihlášky

se stručným životopisem zasí-lejte na sekretariát České bis-kupské konference, Thákurova 3, 160 00 Praha 6

do 12. 8. 1994.

VATIKÁNSKÝ DENÍK O PORNOGRAFIÍ

Italský teolog Gino Concetti, považovaný za oficiálního teologa Vatikánu, píše v deníku L'Osservatore Romano, že „návrh omezit pornografii by v Itálii vyvolal vzteklost zary-tých liberálů, kteří jsou ochotni pro svobodu slova obětovat všechno, i děti a mládež.“ Autor tvrdí, že „politikové, zákonodárci a vychova-telé si těžko uvědomují na rozdíl od Církve závažnost této skutečnosti...“ a ptá se, „proč dnes, kdy se tolik ho-voří o korupci, se tak málo činí pro to, aby byla zastavena korupce mo-rální, k níž je perverzním stimulem právě pornografie“. Další autor Raf-faele Alessandrini vidí úzké spojení mezi násilím a pornografií a doslova píše, že „za systematickou agresí to-hoto druhu stojí tajemná reže, jejíž strategie nešetří žádnou oblast...“.

CÍRKVI V BOSNĚ HROZÍ ZÁNÍK

„Jestli válka v Bosně a Hercego-vině a s ní spojené násilí nebudou okamžitě zastaveny, budou zdejší diecéze s tisíciletou tradicí zniče-ny...“ varují katolíci biskupové Chorvatska a Bosny-Hercegoviny, shromáždění na konferenci v Záhřebu. Biskupové uvádějí, že jen v té části Chorvatska, jež byla ob-sazena srbskými vojsky, došlo ke zničení 115 farností a zabití nebo vyhnání 245 tisíc katolíků včetně kněží a řeholnic. Z arcidiecéze Vrh-bosna-Sarajevo, kde žilo 528 tisíc katolíků ve 144 farnostech, jich bylo zabito nebo vyhnáno 350 tisíc. 45 procent kostelů je zcela zničeno, dalších 30 procent vážně poškozeno.

Zpravodajství z olomoucké arcidiecéze

* Pro vězně olomoucké věznice zahráli ve čtvrtek 15. 7. sourozenci Černí z Prostějova pásmo scének o světcích „Desetiletí“ - sv. Ludmile, sv. Anežce, sv. Janu Nepomuckém a bl. Janu Sarkandroví. Další vystou-pení Vojtěcha, Antonína, Kateřiny a Jana Černých ve věznici bude 25. 8.

* Centrum pro rodinný život po-řadá v prvním srpnovém víkendu **“Setkání rozvedených mužů, kteří zůstali sami”**. Setkání je naplá-nováno v pěkném a klidném pro-středí na Hoštejně na Moravě. **Začá-tek je v pátek 5. 8. od 19.00 hodin, ukončení je v**

neděli 7. 8. po obědě. Na programu jsou přednášky a dis-kuse na téma „Situace rozvedených podle Familiaris consortio“. Během víkendu bude možnost i k osobnímu rozhovoru s knězem, k svátosti smí-ření a účasti na mši sv. Program setkání povede P. František Eliáš ze Zábřehu na Moravě. **Zájemci se mo-hou telefonicky nebo písemně při-hlásit na adrese Centra pro ro-dinný život v Olomouci, Biskupské náměstí 2, Olomouc 771 01, tel. č. 068/5500250.**

Zpravodajství z biskupské konference

Praha, 15. 7. 1994 - Podobně jako zahraniční biskupské konfe-ren-ce dohodli se i čeští a moravští bis-kupové, že v neděli 20. března bude ve všech kostelích a kaplich, kde se toho dne konaly bohoslužby, prove-deno jednorázové šetření počtu vě-řících, kteří se těchto bohoslužeb zúčastnili. Toto šetření v daném ter-mínu proběhlo a jeho výsledky mají sloužit nejen k informaci biskupů jako odpovědných správců diecézí, ale i k úvahám pastoračním, perso-nálním a ekonomickým. Zjištěná čísla odrážejí společenské změny, k nimž stále dochází a které ovlivňují i nábo-ženský život. To se projevuje i v roz-dílném počtu návštěvníků v jednotlivých českých a moravských diecézích. Tak například v diecézi královéhradecké se bohoslužeb zúčastnilo 3,66% všech obyvatel (za základ je vzato sčítání v roce 1991), v arcidiecézi olomoucké 7,93% a v diecézi brněn-ské 8,65%. Celková účast byla v den sčítání 477 239 osob, takže vychází průměr 4,53 % z celkového počtu

obyvatel České republiky.

K šetření byla vybrána běžná neděle v období předvelikonocního postu, aby se došlo pokud možno k realistickým zjištěním. V období svátků jako jsou vánoce, velikonoce a jiné významné dny počet návštěv-níků pravidelně značně stoupá. Při posuzování výsledků je nutno brát v úvahu skutečnost, že zdaleka ne všichni ti, kteří se považují za věřící, bohoslužby také navštěvují. Dalším faktem je okolnost, že zvláště v ně-ktých oblastech, kde je chronický nedostatek kněží, se nedělní mše nebo sobotní s nedělní platností každou neděli neslouží. Ve statistice nejsou pochopitelně zahrnuti ne-mocní a staří lidé, dále matky, které opatrují malé děti a jsou proto vázány doma, a všichni ti, kteří se z jakýchkoli příčin nemohli nedělní bohoslužby zúčastnit.

P. Miloslav Fiala

KŘESŤANSKÁ KONFERENCE NA NEJVYŠŠÍ ÚROVNI?

Na plenárním zasedání kardi-nálského kolegia 13. a 14. června byla hlavním předmětem diskuse příprava Církve na rok 2000 a ná-sledující tisíciletí. Zasedání se účast-nilo 114 kardinálů (ze 139). Jak in-formoval státní sekretář kardinál Angelo Sodano, Sv. Otec Jan Pavel II. zamýšlí svolat „všekřesťanskou konferenci na nejvyšší úrovni“, to znamená chce se setkat s nejvyš-šími představiteli jiných křesťan-ských vyznání, ale též s reprezen-tanty judaismu a islámu. Tato kon-ference by se měla uskutečnit podle záměrů Jana Pavla II. ve Svaté zemi - buď v Betlémě nebo Jeruzalémě. Sv. Otec zdůraznil, že jednota kře-sťanů se musí stát jedním z prvo-řadých a klíčových snah Církve. Za vážnou překážku úsilí o jednotu označil Sv. Otec připuštění žen ke kněžskému

svěcení v anglikánské církvi.

ORIGINÁLNÍ MISIE

Na zcela originální nápad přišel australský katolický farář David Smith. Vyzval všechny vlašné farníky své farnosti, aby si to s ním „rozdali v boxu“. Kdo ho přemůže, tomu slí-bil večeri, při níž půjde o naprosto přátelskou a nenásilnou misijní prá-ci.

KATECHISMUS V RUŠTINĚ

Světový katechismus katolické církve bude letos na podzim vydán v ruském jazyce. Jeho překlad již byl podle zpráv Vatikánského rozhlasu ve Vatikáně odsouhlasen. O výši ná-kladu zatím nebylo rozhodnuto. Ruský překlad katechismu má vyjít v jednom moskevském katolickém nakladatelství.

PROTI PŘEHNANÉ KAJÍCNI

Mnichovský arcibiskup kardinál Friedrich Wetter na nedávném zasedání kolegia kardinálů v Římě vy-stoupil proti návrhům a představám, že by se katolická církev v dialogu s tímto světem měla kát za hříchy minulosti, jmenovitě za inkvizici, an-tisemitské pogromy, křížové výpravy a proces proti Galileovi. „Nemůžeme se bít v prsa za jiné, kteří jsou již dávno mrtví,“ řekl kardinál Wetter. „Takové vyznání viny by bylo ne-pravdivé a tudíž vystaveno zneužití a manipulaci. Nezamlčujeme, že k hříchům katolíků v minulosti do-šlo, ale odmítáme přes práh třetího tisíciletí vstupovat v košili kající-ka“, uvedl dále mnichovský kardi-nál.

KATOLICKÝ DĚTSKÝ DOMOV

Apoštolský administrátor v Novo-

sibirsku biskup Joseph Werth po-světil základní kámen ke stavbě katolického Dětského domova na Si-biři. Tento charitativní ústav přijme 50 dětí ulice a sirotků. Stavba je sponzorována německou Caritas.

ROZPOČET V MÍRNÉM PŘEBYTKU

Poprvé po 23 letech zaznamenal rozpočet Svatého stolce v bilanci za uplynulý rok nepatrný přebytek. V minulých letech vykazoval stálý deficit, což vyvrací domněnky šíře-né některými sdělovacími prostředky o „pohádkovém bohatství“ Vatikánu. Vatikánský deník L'Osservatore Romano při této příležitosti uvádí, že od r. 1929, kdy vznikl na základě Lateránských dohod ministát Vati-kán,

byly případy deficitu rozpočtu Svatého stolce častým jevem, od r. 1970 potom každoročním. Lepší vý-sledek loňského roku je důsledkem velkorysosti katolických organizací ve světě, na něž se v minulých le-tech obracel Svatý stolec s prosbou o finanční pomoc.

PASTÝŘSKÝ LIST KRÁLOVÉHRADECKÉ DIECÉZE

Ave Maria et Joseph!

Bratři a sestry, katoličtí křesťané!

Pozdravuji Vás u příležitosti 330. výročí vzniku naší diecéze. Výročí je příležitostí k děkování Bohu za vše-chno dobré. Je však i příležitostí k odprošování za všechno zlo, jehož se naši předkové dopustili, a také za každé opomenutí dobra v historii, příležitostí k hlubšímu zamyšlení. Lidem určil Stvořitel vedoucí posta-vení v přírodě, ba v celém vesmíru. Máme být za co vděční, máme být na co hrdí, ale nic z toho jsme si nevydobyli pouze vlastní silou, vlastní zásluhou. Je to dar od Boha! Chvalme ho proto za Jeho dobrotu a děkujeme mu!

Dostalo se nám nejvzácnějšího daru, daru víry. Právě víra byla a je základem našeho dneška i naší bu-doucnosti. Neméně pak se sluší vzdávat chválu a dík Bohu za světlé postavy světců vzešlých z naší krve. Připomeňme si především sv. Voj-těcha, původem z Libice nad Cidli-nou, který je největším rodákem na-ší královéhradecké diecéze, na jehož mučednické milénium se připravu-jeme celým desetiletím duchovní ob-novy srdcí a národa. Ale

chvalme Pána i za všechny ty nekanonizované světce našeho kraje, ať to byli velcí biskupové jako Eduard Brynych nebo kněží jako dr. Tomíš-ko nebo Otec Toufar z Čihoště, ře-holní osoby i laici nám třeba zcela neznámí, ale velcí v očích Božích.

Minulost však žádá i náš smír. Nemůžeme přejít kruté vyvraždění Slavníkovců na Libici, nemůžeme vymazat ani naše bezpráví na jinovčicích v dobách nábožensky bouř-livých - nemůžeme ho ospravedlnit tím, že se ho i oni dopouštěli na nás. Nelze ani zapřít mnohé krutosti vůči tzv. sudetským Němcům při jejich odsunu po 2. světové válce, i když snad netřeba dodávat, že krutosti 2. světové války a mnohá jiná zla roz-poutaná Hitlerem a nacismem byly nesrovnatelně horší a tragičtější, ani lhostejnost a nevěšimavost i zbabě-lost vůči pronásledovaným spoluob-čanům v době diktatury komunis-tické strany. Vždyť desítka tisíc řeholnic byla najednou a bez soudu násilně odvezena a uvězněna, a svět k tomu mlčel!

Zpytujeme proto každý sám sebe a seberme odvahu poprosit za od-puštění aspoň před Bohem, nahra-dit, a není-li

to už možné, uložit si jiné osobní pokání. Jen pravda vůči Bohu, sobě i lidem nás osvobodí! Neodčiněné zlo je jako jed, který nás prostupuje a stále dál škodí.

Jako věřící jsme povinni spolupracovat nejen se všemi ostatními vyznáními, ale i s ateisty. Také s tě-mi, kdo se k nám nechovali jako přátelé - ať již za války, nebo v po-sledních 40 letech, i v měsících ne-dávných. Zlo rozhodně odmítáme. Proti zlu Církve stála vždy a stojí i dnes, ale chybní lidé chce obrátit k dobru, odpouští jim, nabízí jim spásu a miluje je.

Zkoriguje své vztahy, aby byly opravdu křesťanské.

Spolupracujme se všemi lidmi dobré vůle na rozkvětu a blahu Církve i vlasti.

Hradec Králové, 10. července 1994

Karel Otčenášek, biskup

(redakčně silně zkráceno)

PASTÝŘSKÝ LIST OLOMOUCKÉ ARCIDIECÉZE

„Drazí bratři a sestry,

rád bych vás pozdravil na začát-ku prázdnin a času dovolených. Všichni potřebujeme chvíli oddechu a rekreace i načerpání nových sil. V letošním roce rodiny zvláště zdů-razňuji načerpání nových sil k bu-dování krásných rodin.

Tam, kde rodina prožívá spo-lečnou rekreaci, je velká příležitost k vzájemné službě, pozornosti, naslouchání a novému sblížení. Tam, kde je rodina rozdělena, protože větší děti jsou na různých táborech, je příležitost duchovně se prohlou-bit a připravit na

opětne setkání.

Mnoho rodin v naší společnosti prožívá krize a rozpadá se, mnohé rodiny nejsou ochotny přijímat další děti (a tak náš národ začíná vymí-rat), v některých rodinách chybí štěstí a jistota domova. Kéž letošní prázdniny jsou začátkem obnovy věřících rodin, aby pak ony mohly pomoci těm dalším.

1) Velmi bych si přál, aby každá farnost uspořádala farní svátek rodi-ny, při kterém by po duchovní pří-pravě manželé obnovili své svatební sliby a při zábavném programu oslavili rodinu jako dar, kterého si vážíme. Svatý Otec zve z každé die-céze světa jednu rodinu jako zástup-ce na společnou oslavu rodiny s

ním v Římě 9. října. V naší diecézi prožijeme diecézní svátek rodiny 25. září v Ostravě - Vítkovicích ve velké sportovní hale. Očekávám četné zá-stupce všech farností. Už dnes Vás všechny prosím o modlitbu za toto setkání.

2) Modlitba je pro rodiny tak důležitá, že Matka Tereza dokonce tvrdí: „Rodina, která se modlí - trvá. Rodina, která se nemodlí - hyne.“

Otec arcibiskup dále oznámil závazné užívání nového Kancioná-lu v olomoucké arcidiecézi od 1. září a pokračuje:

„Kdo zbožně zpívá, dvakrát se mod-lí.“ Hezký zpěv obohacuje a zkrášluje bohoslužbu, ale taky zušlechťuje srdce.

CÍRKEVNÍ AKTUALITY * CÍRKEVNÍ AKTUALITY

Všem vyprošuji Boží ochranu a pomoc a všem žehnám, zvláště těm, kteří se snaží o společnou modlitbu, zpěv či rozdávání křesťanské radosti a přispívají k ozdravení našich rodin.

Váš arcibiskup Jan
Olomouc, 17. 7. 1994

(redakčně kráceno)

PODĚKOVÁNÍ

Otci Stanislavu Forstovi

V těchto dnech se s námi rozloučí po desetileté nelehké a obětavé službě náš milý duchovní Otec Stanislav a jeho teta paní Marie Forstová.

Upřímně Pán Bůh zaplatí!!!

Boží požehnání a sílu na novém působišti oběma přeji a vyprošuji vděční farníci ze Slavkova u Brna.

JAK MLUVIT DNES V RODINĚ O BOHU (9)

A co s vývojem světa?

Ani k dětem, které jsou ještě malé, nesmíme promlouvat tak, jako by neexistoval vývoj světa: jako by Bůh učinil všechno přímo a už hotové. Matka to může říci třeba takto: Ne-mysli si, že Bůh učinil hory a moře a zvířata tak, jako ty děláš ve formičkách bábovky z písku nebo panáčky z plastelíny. Podívej se, jak Bůh dělá květinu. Nechá ji vyrůst zvolna a pomalu jakoby samu od sebe. Před několika týdny jsme viděli jen dva lístečky, jak vylézají z půdy. Pamatuješ se ještě na to? A teď už je tu krásný červený květ! Podobně je tomu u zvířat. Ptáčci rostou pomalu ve vajíčku. Potom se

vylíhnou. A když dorostou, kladou opět vajíčka a sedí na nich a přijdou na svět noví ptáčci. Jak se to vlastně děje, to člověk dokonale nepochopí. Bůh to tak zařídil.

Ještě mnohem pomaleji než květiny nebo pták, docházelo ke změně rostlin a zvířat vůbec. Nejprve byla jenom mořská zvířata. Pozvolna se měnily jejich děti a další potomci. Bůh všechno to dopředu promyslel, až nakonec vyrostly přerostmanité druhy zvířat. Říká se, že se vyvíjely.

Fantazií obdařený otec vypravuje třeba ještě podrobněji, jak jednoho dne nakladla ryba svá vajíčka v blízkosti

břehu a voda je vyplavila na pevninu a tak mladé ryby hned na samém začátku svého života poznaly trochu země. Jak se tam rády vracely a jejich tělo se pozvolna přetvářelo pro podmínky života na zemi. Tak nějak tomu zřejmě bylo. Víme, že velryba byla nejprve mořským zvířetem, pak se změnila ve zvíře žijící na pevnině a potom se opět vrátila jako savec do moře. Dítě tak opět přijímá představy, v nichž víra není v žádném rozporu s přírodovědeckými poznatky.

(Pokračování příště)

ABY VŠICHNI BYLI JEDNO

V letošním roce, zasvěceném rodině, bude několik rodin pustiměřské farnosti hostit skupinu mládeže z italské farnosti Casc di Malo (neda-leko Vicenzy), se kterou již po dvě léta udržuje velmi úzký vztah. Bylo to právě v roce 1992, kdy se v Pustiměřích uskutečnilo Mezinárodní setkání mládeže, které provázela skupina *Amicizia*, a na němž promluvil k mladým profesor Gregoriánské univerzity v Římě, P. Tomáš Špidlík.

Letos se v duchu Ježíšových slov o poslední večeři - „Aby všichni jedno byli“ - uskutečnil ve farním chrámu sv. Benedikta v Pustiměřích u Vyškova, v neděli 7. srpna v 10.30 hodin mezinárodní mše svatá, kterou bude doprovázet skupina mládeže z výše zmíněné italské farnosti.

V neděli večer ve 20 hod. pak vystoupí v PDA ve Vyškově s koncertem nejlepších písní populárních skupin

(Pink Floyd, Dire Straits, Guns Roses, John Lennon atd.) velmi mladá italská skupina *The solid rock*, aby takto sdílela radost i naděje, touhy a přání, a vůbec vše, čím bije srdce jejich mladých posluchačů.

Tajemství krásy, lásky a jednoty lidského a rodinného společenství bude

tématem setkání s mládeží ve farním kostele ve Švabenicích, v pondělí 8. srpna v 18 hodin. Na toto téma promluví P. Josef Beniček z Říma. Setkání, které budou hudebně provázet mladí italská hosté, bude zakončeno koncelebrovanou mší svatou.

-jb-

MALÝ SLOVNÍK „NOVÉHO VĚKU“

Na tomto místě systematicky vysvětlujeme obsah některých pojmů, s nimiž můžete přijít do styku v rámci propagace sektářského hnutí Nový věk („New Age“), které se naplno rozběhlo i v našich sdělovacích prostředcích. Slova označená v textu */budou v tomto slovníku postupně vysvětlena.

HOLOTROPNÍ

pojem */transpersonální psychologie pro označení takového stavu vědomí, které překračuje hranice osobnosti, prostoru i času. Do takového stavu „vědomí“ se jedinec dostane pomocí určitých prostředků nebo technik, které jsou schopny vyvolat halucinace. Jsou to např. hypnóza, drogy nebo speciální cvičení, k nimž patří mimo jiné i tzv. *holotropní dýchání* neboli hyperventilace. Je to usilovné rytmické přeplňování plic, které přivádí do krve, a tím do mozku nadměrné množství kyslíku, což má podobné účinky jako požití drogy. Holotropní dýchání

zaváděl český emigrant S. Grof, ale je to technika známá již ze */šamanské praxe. Původně byla *holotropní terapie* používána při léčení duševních poruch pro odkrytí a překonání podvědomých komplexů, které mohou vznikat i v období mezi početím a narozením jedince a především kořenem porodu („terapie nového zrození“). Když se těchto pojmů a technik zmocnila centra */New Age, přede vším Esalen v kalifornském Big Sur, spojila je s naukou orientálních náboženství o */reinkarnaci do nového pseudonáboženství o „vesmírném vědomí“ a „bývalých životech“ a začala je intenzivně propagovat jakožto prostředek na „uzdravení“ lidstva. Toto spojení „vědy“ a „náboženství“ se stalo pro mnoho přívrženců nové ideologie velice přitažlivé, protože pro ně představovalo uspokojivé překonání dříve nesmiřitelného rozporu mezi těmito fenomény, jak se tradičně především od doby osvícenství, a mělo být pro ně uspokojením, že našli */alternativní náboženství nového věku, které údajně překonalo křesťanství.

AVETOUR DO MEDŽUGORJE

za Pannou Marií

Poutní zájezd na místo zjevení Panny Marie na svátek Povýšení sv. kříže ve dnech

7. 9. - 13. 9. 1994

Cena 1700,- Kč

Přihlášky: Jiří Chválek, Družstevní 995, 518 01 Dobruška, telefon 0443-21929.

Nástupy: Ostrava, Nový Jičín, Přerov, Olomouc, Dobruška, Hradec Králové, Svitavy a Brno.

JEDEN DRUHÉMU POMÁHEJTE S BŘEMENEM

Vracím se k sešitu, kde jsem si zaznamenával vyprávění kolegů - kněží, když jsme sloužili u PTP. Tenkrát jsme byli nakvartýrováni ve staroměstských kasárnách v Olomouci. Po přečtení rozkazu jsme věděli, že druhý den půjde naše rota v plné polní na pochodák do letní přírody. Plná polní, to nebyl samopal a munice. Byl to podle předpisu naplněný ruksak se sbaleným bandalírem. Někteří kněží měli z té túry vítr. Odvykli si na dlouhé pochody a navíc ponosou těžké zavazadlo. Tenkrát mě napadl klukovský nápad. Udělat si švindlpingl. Kolegové mě varovali před velkým rizikem. Byl jsem přesvědčen, že můj dobrý úmysl Pán jistě ochrání. Vrazil jsem do prázdného ruksaku krabici od margarinu. Na první pohled to dělalo dojem, že je tam vše uloženo podle předpisu, totiž prádlo, osobní potřeby i rezervní boty. Batoh jsem obtočil a řemínky upevnil bandalírem.

Ráno byl pískán nástup. Na nádvoří kasáren nás velitel pozdravil a pak

začal vyvolávat ke kontrole. Vojín musel vysypat obsah ruksaku, zda tam něco nechybí, zda se vojín neulejvá. Ve mně byla malá dušička. Co bych si počal, kdyby mě vyvolal a já vysypal z batohu prázdnou škatuli. Ale stále jsem si opakoval, že dobrý úmysl Pán ochrání. Stál jsem na kraji v druhé řadě a velitel si mě nevšiml.

Za zpěvu jsme pochodovali ulicemi města. Občané znali vojáky s černými výložkami a přátelsky nás zdravili. Za městem jsme šli do okolí Svatého Kopečku. Bylo to stoupání a slunce do nás pražilo. A teď se uplatnil můj ruk-sak. Mnoha kněžím přinesl úlevu. Ně-kdo už byl propocen a uřícen. Dal jsem mu svůj lehký a převzal jsem jeho plnou polní. Bylo to chápáno jako velká legrace a pravá klukovina. Bylo to v čase únavy a vyčerpání velice po-třebo. Soudruzi poddůstojníci nemohli přijít na to, proč jsou ti faráři tak vese-lí. Při delším odpočinku a svačině se to rozšířilo po celé rotě a nyní laikové lítovali, že na ten nápad nepřišli sami.

Zde končí vyprávění mého spolu-bratra, sloužícího se mnou u PTP.

Písmo svaté nám radí, abychom jeden druhému pomáhali nést břemeno života. Tak vzniká potěšení na obou stranách. Tady jde o ten nápad. Když v tramvaji nebo autobusu neuhne mládež staršímu občanovi a nenabídne místo, prozrazuje to, že to mládí vyšlo z hnízda sobců, že je nikdo nepoučil a nedal zářný příklad. Tupost je zaviněna lhostejností a sobectvím dospělých. Neumět babičce, vlekoucí se s těžkými taškami, pomoci, je známkou neotesanosti a úpadkové civilizace. Dnes se pěstuje hra na rodinném písečku, po bližním je nám přece houby. Je to zrádný bumerang. Co nedáme ve výchově dětem, vrátí se to ve stáří pošetilým vychovatelům v podobě černého nevděku.

Všechno lze ještě změnit. Ale nikdy to nepůjde bez Ježíše. Čím více zájmu a času věnujeme Spasiteli, tím více dobrých nápadů a síly k jejich vyplnění od něho dostaneme.

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. S církevním schválením vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějská s.r.o. Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc; telefon/fax 068/52 228 03. Zástupce šéfredaktora Dr. Radomír Malý, Pionýrská 19, Brno, PSČ 602 00; telefon 05/75 88 67. Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě č.j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. Objednávky vyřizuje administrace týdeníku.

Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.) se podřizujeme konečnému úsudku církve.

Odesílatel:
Matice cyrilometodějská s.r.o.
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc

Novinové výplatné

Poštovní úvěrováno